

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **L.K.**, bytem ...,
zastoupena advokátem Mgr. Michalem Marinovem, sídlem Jihlava,
Úvoz 173/18

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, sídlem Praha 1,
Karmelitská 529/5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č.j. MSMT-5832/2017-4,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č.j. MSMT-5832/2017-4 a rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni ze dne 14. 5. 2015, č.j. ZCU 006039/2015, se **z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 17 711 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Michala Marina, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č.j. MSMT-5832/2017-4 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“ či „*Napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni (dále též jen „*ZČU*“ či „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 14. 5. 2015, č.j. ZCU 006039/2015 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“ či „*Rozhodnutí ZČU*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 19. 6. 2008 o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice v odborně vzdělávacím programu pro přípravu magistra se zaměřením přípravy 0601 Právo obor 8.060101 Právní věda získané studiem na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodě, Ukrajina (dále též jen „*Žádost*“). Žalobkyně požadovala též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě nejprve zrekapitulovala dosavadní průběh věci a poté v části III. žaloby vymezila „*Žalobní důvody*“.
3. Žalobkyně uvedla, že se domnívá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a to obdobně jako rozhodnutí žalovaného č.j. MSMT-26077/2015 (dále jen „*Předchozí rozhodnutí žalovaného*“) zejména z důvodu nesprávného právního posouzení týkajícího se splnění požadavků pro uznání zahraničního (ukrajinského) vysokoškolského vzdělání a kvalifikace žalobkyně v České republice, které vedlo k zamítnutí Žádosti žalobkyně. Žalobkyně se dále domnívá, že pro posouzení týkající se splnění požadavků pro uznání vysokoškolské kvalifikace žalobkyně žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. V důsledku nesprávného právního posouzení a postupu žalovaného tak došlo dle žalobkyně rovněž k neoprávněnému zásahu do jejích práv. Tím, že se žalovaný v Napadeném rozhodnutí dále dostatečně nevypořádal se všemi námitkami a argumenty žalobkyně uvedenými v odvolání, zatížil Napadené rozhodnutí navíc i nepřezkoumatelností.
4. V části žaloby označené jako „*IV. K nesprávnému právnímu posouzení splnění požadavků pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání žalobkyně v České republice a k nedostatečnému zjištění skutkového stavu, potřebného pro toto posouzení*“ se žalobkyně vyjádřila k následujícím skutečnostem:
 - i. (Nedostatečné) posouzení studia na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodě, Ukrajina (dále též jen „*Zakarpatská univerzita*“), jako studia na zahraniční vysoké škole, uznatelného v České republice
 - ii. Nedostatečně zjištěný skutkový stav a nepřezkoumatelnost
 - iii. Ochrana dobré víry a legitimního očekávání žalobkyně
 - iv. Absence důvodů pro zamítnutí Žádosti
 - v. Dílčí závěr
5. K (nedostatečnému) posouzení studia na Zakarpatské univerzitě jako studia na zahraniční vysoké škole, uznatelného v České republice žalobkyně v kapitole „*Právní východiska*“ uvedla, že právní úprava uznávání zahraničního vzdělání je obsažena jednak v Úmluvě o uznávání

kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu, podepsané dne 11. 4. 1997 v Lisabonu, sdělení č. 60/2000 Sb.m.s. (dále též jen „Úmluva“), jednak v § 89 až § 90 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „ZoVŠ“). Uznávání zahraničního vzdělání je proces, při kterém dochází k porovnávání studijních plánů a programů uskutečňovaných zahraniční vysokou školou za účelem určení, zda absolvované zahraniční vysokoškolské vzdělání je rovnocenné s příslušným českým vysokoškolským vzděláním. Podkladem pro uznání je originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobný doklad vydaný zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle ZoVŠ, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí.

6. Z informace žalovaného o vzdělávacích institucích uskutečňujících vysokoškolské studijní programy zahraničních vysokých škol na území České republiky a zařazených do přílohy č. 3 k vyhlášce č. 322/2005 Sb., o dalším studiu, popřípadě výuce, které se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považují za studium na středních nebo vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů (aktuální k 1. 9. 2009) (dále jen „*Informace o vzdělávacích institucích*“ - dostupné z http://www.msmt.cz/file/8861_1_1/) vyplývá následující: „*Na území České republiky působí právnické osoby se sídlem v České republice (dále jen „vzdělávací instituce“), které jsou zmocněny zahraničními vysokými školami k výuce jejich studijních programů příslušné zahraniční vysoké školy. Těmito vzdělávacími institucemi jsou nejen některé soukromé vysoké školy, kterým byl udělen Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (dále „ministerstvo“) státní souhlas k působení jako soukromá vysoká škola podle zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, ale i instituce, které nejsou soukromými vysokými školami, ale jsou např. obchodními společnostmi zřízenými podle obchodního zákoníku nebo obecně prospěšnými společnostmi zřízenými podle zákona o obecně prospěšných společnostech s různými předměty činnosti. Tyto společnosti nejsou součástí vysokoškolského vzdělávacího systému České republiky a jejich činnost nepodléhá zákonu o vysokých školách. Účastníci zahraničních studijních programů vzdělávacích institucí proto nejsou studenty podle zákona o vysokých školách, ale mají postavení studentů zahraničních vysokých škol, jejichž studijní programy jsou na území České republiky uskutečňovány, vztahují se na ně předpisy zahraničních vysokých škol (přijímání ke studiu, průběh a ukončení studia se řídí předpisy státu, v němž má zahraniční vysoká škola sídlo). Vzdělávací instituce se podílejí na jejich uskutečňování v České republice na základě zmocnění zahraničních vysokých škol a smluv o spolupráci. Odpovědnost a garanci za vzdělávací činnost vzdělávacích institucí mají zahraniční vysoké školy. Po absolvování vzdělání obdrží účastníci vzdělávání vysokoškolský diplom zahraniční vysoké školy.*“
7. Pro účely poskytování podpory plynoucí z práva sociálního zabezpečení vydává žalovaný vyhlášku obsahující v příloze č. 3 seznam zahraničních vysokých škol, jejichž studium se považuje za studium na středních nebo vysokých školách, jejímž účelem je, aby studenti s českým občanstvím nebo s občanstvím ostatních zemí Evropské unie (EU), kteří studují programy zahraničních vysokých škol uskutečňované na území České republiky [jak tomu bylo právě v případě žalobkyně, pokud jde o Zakarpatskou univerzitu a Mezinárodní institut podnikatelství a práva, s.r.o. (dále též jen „MIPP s.r.o.“)] sídlící v České republice), byli v průběhu tohoto studia pojištěni zdravotně a důchodově (sirotčí důchod) a mohli žádat o dávky státní sociální podpory podobně jako studenti s českým občanstvím nebo s občanstvím ostatních zemí EU studující vysokou školu v zahraničí, kteří jsou pojištěni na

základě rozhodnutí ministerstva o uznání studia v zahraničí za postavené na roveň studiu na vysoké škole v České republice. Ačkoli tato vyhláška nenahrazuje akreditaci studijních programů či státní souhlas udělovaný ministerstvem ZoVŠ, musí vysoké školy tam zařazené splňovat poměrně přísné podmínky.

8. Informace o vzdělávacích institucích dále stanoví: *„Do přílohy č. 3 vyhlášky jsou zařazovány výhradně zahraniční studijní programy akreditované nebo jinak příslušným státem uznané v zahraničí a pouze ty zahraniční vysoké školy, které jsou součástí vzdělávacího systému země, kde mají své sídlo. Příkaz ministra je přístupný na webové stránce ministerstva v oddíle „Dokumenty“ - „Věstníky MŠMT“ a „2008/2“. Ministerstvo každoročně (koncem kalendářního roku) ověřuje, zda vzdělávací instituce zařazené ve vyhlášce splňují podmínky pro jejich setrvávání na následující akademický rok. V případě neaktuálních dat či nesrovnaností požaduje aktualizaci údajů a dokumentů, zejména platnost zahraničních akreditací.“* (srov. Informace o vzdělávacích institucích - pozn. zvýraznění textu provedeno žalobkyní).
9. Další podrobnější požadavky pro zařazení zahraničního studijního programu a zahraniční vzdělávací instituce do přílohy č. 3 vyhlášky č. 322/2005 Sb. stanovily příkaz ministryně školství, mládeže a tělovýchovy č. 1/2004 a příkaz ministra školství, mládeže a tělovýchovy č. 43/2007. Výčet těchto požadavků je podrobně vyjmenován v odvolání. Nicméně žalobkyně považuje za důležité zmínit je i v této žalobě [stejně jako byly uvedeny již také v předchozí žalobě vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp.zn. 30 A 142/2015 (dále jen „Předchozí žaloba“)], neboť mají význam pro závěr formulovaný níže ohledně nesprávného právního posouzení daného případu provedeného žalovaným. Jedná se zejména o následující požadavky (zestručněno žalobkyní):

(i) vyjádření veřejné vysoké školy (školy) v České republice o srovnatelnosti zahraničního studijního programu uskutečňovaného vzdělávací institucí s akreditovaným studijním programem této veřejné vysoké školy v České republice a o předpokladu této veřejné vysoké školy, že bude vydávat absolventům zahraniční vysoké školy, kteří absolvovali studium v zahraničním studijním programu, uskutečňovaném vzdělávací institucí v České republice, osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání podle § 89 a 90 ZoVŠ,

(ii) potvrzení příslušného zahraničního státního orgánu nebo instituce (např. ministerstva školství nebo instituce oprávněné udělovat akreditace vysokoškolským studijním programům) státu, v němž sídlí zahraniční vzdělávací zařízení, o tom, že

- zahraniční vzdělávací zařízení, jehož studijní program bude uskutečňován na území České republiky, je součástí vysokoškolského systému daného státu
- příslušný zahraniční studijní program má ve státě, v němž sídlí zahraniční vzdělávací zařízení, akreditaci platnou minimálně na standardní dobu studia, podléhají-li v daném státě vysokoškolské studijní programy akreditaci
- diplomy absolventů daného zahraničního vzdělávacího zařízení a/nebo daného zahraničního studijního programu jsou v daném státu státem považovány za vysokoškolské diplomy

(iii) zahraniční studijní program obsahující

- název studijního programu
- názvy a charakteristiky studijních oborů
- formu studia a standardní dobu studijního programu nebo studijních oborů

- cíle studia společné pro celý studijní program a specifické pro jeho jednotlivé studijní obory
 - profil absolventa studijního programu nebo studijních oborů
 - podmínky, které musí student splnit v průběhu studia a při jeho řádném ukončení
 - charakteristiky povinných a povinně volitelných studijních předmětů (název studijního předmětu; celkový hodinový rozsah studijního předmětu s rozdělením podle způsobu výuky anebo jiné vyjádření k rozsahu studijního předmětu; seznam odborné literatury; u distanční a kombinované formy studia navíc vymezení rozsahu konzultací; rozsah a obsahové zaměření individuálních prací studentů)
 - pravidla a podmínky pro vytváření studijních plánů (vymezení období výuky a přípravy na zkoušky; období zkoušek, odborných praxí a prázdnin v jednotlivých akademických rocích po standardní dobu studia vyjádřené v týdnech)
 - návrh témat bakalářských nebo diplomových prací, jsou-li součástí státních zkoušek
 - informace o legislativním stavu platném v příslušném státě, zahrnující odkazy na příslušné právní předpisy daného státu a týkající se právního statusu daného studijního programu a absolventa studia v daném studijním programu v daném státě, včetně údaje, zda a jak bude v daném státě studium uznáváno
 - informaci o akreditaci studijního programu v příslušném státě s uvedením data udělení akreditace a doby platnosti akreditace, pokud studijní program v příslušném státě podléhá akreditaci a byl v něm akreditován ještě před podáním žádosti (o zařazení do přílohy č. 3 vyhlášky č. 322/2005 Sb. – pozn. žalobkyně),
- (iv) doklady o prostorovém, materiálním, personálním a informačním zajištění činnosti, zejména údaje o
- budově, v níž bude probíhat výuka a v níž bude administrativní zázemí školy
 - odborné kvalifikaci akademických pracovníků, kteří se budou podílet na uskutečňování zahraničního studijního programu, zejména přehled předmětů, jejichž výuku bude akademický pracovník zajišťovat, údaje o působení v zahraničí a o praxi od ukončení studia na vysoké škole
 - vybavení studijní literaturou a knihovně, včetně zajištění konzultací studentům,
- (v) dohodu žadatele (o zařazení do přílohy č. 3 vyhlášky č. 322/2005 Sb.) se zahraniční vysokou školou o uskutečňování zahraničního studijního programu, která musí obsahovat zejména
- přehled zahraničních studijních programů a jejich oborů, které bude žadatel (o zařazení do přílohy č. 3 vyhlášky č. 322/2005 Sb.) uskutečňovat, s jejich bližší charakteristikou (viz výše) a údaje o případném zahraničním titulu, který bude udělován absolventům příslušných zahraničních studijních programů podle legislativního stavu platného v příslušném státě, pokud má být udělován
 - vymezení právního postavení studentů v zahraničním studijním programu uskutečňovaném žadatelem (o zařazení do přílohy č. 3 vyhlášky č. 322/2005 Sb.) ve vztahu k zahraniční vysoké škole a právní podmínky jejich studia
 - vzor diplomu a dalších případných dokladů o studiu, jež jsou nebo budou vydávány absolventům příslušného zahraničního studijního programu

- vymezení právních vztahů mezi zahraniční vysokou školou a žadatelem (o zařazení do přílohy č. 3 vyhlášky č. 322/2005 Sb.)
- vymezení podmínek stanovených pro personální, finanční a informační zajištění uskutečňování příslušného zahraničního studijního programu
- dobu platnosti dohody a podmínky jejího ukončení.

10. V kapitole „Žalobní důvod“ k tomu žalobkyně dále uvedla, že studovala od roku 2006 na Zakarpatské univerzitě, která jako zahraniční vysoká škola poskytovala možnost studia prostřednictvím MIPP s.r.o., a studium ukončila v roce 2008. Po dobu jejího studia byly platné a účinné vyhláška č. 249/2003 Sb., o změně vyhlášky č. 183/1998 Sb., jíž se stanoví, které další studium, popřípadě výuka se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považuje za studium na středních nebo vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů, a vyhláška č. 322/2005 Sb., o dalším studiu, popřípadě výuce, které se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považují za studium na středních nebo vysokých školách (společně dále jen „Vyhlášky“). Vyhlášky v sobě zahrnovaly přílohu č. 3, jíž se stanoví seznam vzdělávacích institucí uskutečňujících vysokoškolské studijní programy zahraničních vysokých škol v České republice, kam po celou dobu, kdy žalobkyně studovala, patřil rovněž MIPP s.r.o. s výslovným uvedením, že uskutečňuje studijní program v oboru právo - bakalářský i magisterský studijní program Zakarpatské univerzity a dále Moskevského institutu podnikatelství a práva. Z výše uvedeného je tedy zcela zřejmé, že pokud žalobkyně absolvovala své studium na Zakarpatské univerzitě spolupracující s MIPP s.r.o., dosáhla vysokoškolského vzdělání na zahraniční vysoké škole ve smyslu výše uvedených Vyhlášek a výše citovaného vyjádření žalovaného plynoucího z Informace o vzdělávacích institucích. Jinými slovy, žalobkyně dosáhla vysokoškolského vzdělání na zahraniční vysoké škole, které může být uznáno ve smyslu Úmluvy a §§ 89 a 90 ZoVŠ. Žalovaný naopak dospěl v Napadeném rozhodnutí k závěru, že „*Diplom předložený Žadatelkou není platný, když Žadatelka neabsolvovala studium, které by bylo možno považovat za vysokoškolské (v souladu s udělenou zahraniční licenci), a nezískala ukrajinské vysokoškolské vzdělání, které by mohlo být uznáno postupem dle § 89 a násl. zákona o vysokých školách*“ (viz str. 9, čl. III/10 odůvodnění Napadeného rozhodnutí). Tento právní závěr opírá žalovaný kromě tzv. „rozhodného e-mailu“ ENIC UKRAINE (k tomuto důkazu se žalobkyně vyjadřuje dále v tomto bodě žaloby) rovněž o hodnocení listin [mj. „*Diplomu magistra*“, DP č. x, reg. Č. M. č. x (dále jen „*Diplom*“), licenci a akreditace Zakarpatské univerzity, listin vydaných Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny ze dne 14. 8. 2007, předloženého znění výňatku zákona Ukrajiny o vysokém školství č. 2984-III ze dne 17. 2. 2002, příslušných vyhlášek č. 249/2003 Sb. a č. 322/2005 Sb., resp. Informací o vzdělávacích institucích), s nímž se žalobkyně neztotožňuje, neboť neodpovídá skutečnosti.
11. Předně v otázce licence Zakarpatské univerzity žalovaný v Napadeném rozhodnutí uvádí, že rozhodná licence se prý vztahuje pouze na část období, ve kterém žadatelka byla studentkou zahraniční univerzity, resp. MIPP s.r.o. Její obsah údajně nekoresponduje se sdělením v dopise Ministerstva školství a vědy Ukrajiny ze dne 14. 8. 2007, adresovaném žalovanému. Není v ní dále údajně uvedeno, o jaké cizí státní příslušníky se jedná, zda jsou to státní příslušníci České republiky nebo jiného státu, obsahuje prý jejich nejvyšší počet, přičemž počet studentů – státních příslušníků České republiky – v MIPP s.r.o. byl údajně rozhodně vyšší než 50 na jeden akademický rok, a příprava má být zaměřena na české právo (viz str. 13, čl. IV/2 odůvodnění Napadeného rozhodnutí). K tomuto lze z obsahu správního spisu nepochybně dovodit, že Zakarpatská univerzita získala požadovanou

akreditaci na základě rozhodnutí Státní akreditační komise ze dne 19. 10. 2004, kdy jí byla udělena akreditace IV. stupně a byla prohlášena za akreditovanou podle statutu vysokoškolské vzdělávací instituce do 1. 7. 2009, jak vyplývá z Certifikátu o akreditaci série RD-IV číslo 071346 ze dne 4. 1. 2005, neboli byla řádně akreditovanou po celou dobu předmětného studia žalobkyně. Pokud se potom týká udělených licencí, tak Zakarpatské univerzitě byly uděleny dvě licence s tím, že první licence série AV č. x, vydaná Ukrajinským ministerstvem dne 10. 1. 2005 byla sice omezena na období od 24. 12. 2002 do 31. 12. 2007, nicméně druhá licence série AV č. x byla vydána dne 10. 5. 2006 s dobou platnosti do 1. 7. 2011, neboli taktéž po celou dobu studia předmětného studijního programu žalobkyně měla Zakarpatská univerzita také příslušnou licenci. Na shora uvedeném nemůže nic změnit a ani s ním není v rozporu tvrzení žalovaného, že v dotyčném „*dopise Ukrajinského ministerstva*“ ze dne 14. 8. 2007 je navíc ještě v souvislosti se Zakarpatskou univerzitou zmíněn i Certifikát o akreditaci série ND-IV číslo 074607 s dobou platnosti do 1. 7. 2012, ani že tam není zmíněna druhá tvrzená licence série AV č. x, resp. jsou irelevantní námitky žalovaného ohledně obsahu licencí, neboť i kdyby obě licence výslovně neobsahovaly žalovaným uváděné údaje, tak to nemůže bez dalšího znamenat, že studijní program žalobkyně nelze považovat za akreditovaný. Navíc žalovaným zmíněná absence oprávnění k vyučování českých státních příslušníků na území České republiky v licenci je irelevantní (tudíž není ani důvod, aby licence tento údaj obsahovala, jak mylně dovozují žalovaní – viz. str. 8, čl. III/5, bod 4 odůvodnění Napadaného rozhodnutí), neboť Zakarpatská univerzita je institucí státu Ukrajina a vzdělání na území ČR proto poskytovala jako zahraniční univerzita pro své studenty (lhostejno jaké státní příslušnosti) pomocí jiné právnické osoby na základě smlouvy a dle práva svého domovského státu, kde měla udělenou platnou akreditaci (jinak by musela žádat Zakarpatská univerzita o akreditaci na území ČR, k čemuž však na základě shora uvedeného neměla důvod – viz shora citované „*Informace o vzdělávacích institucích*“).

12. Z pohledu obsahu zmiňovaného „*dopisu Ukrajinského ministerstva*“ ze dne 14. 8. 2007 je pak dále podstatný závěr žalovaného, že „*současně pak rozhodný studijní program dle právního řádu Ukrajiny neumožňuje, aby Vědecká rada Zahraniční univerzity mohla provádět změny ve studijních plánech rozhodného programu a oboru pro výuku českých státních příslušníků na území České republiky*“ (viz taktéž str. 8, čl. III/5, bod 4 odůvodnění Napadaného rozhodnutí). Tento závěr (obdobně jako většinu dalších) opírá žalovaný toliko o tzv. rozhodný e-mail ENIC Ukraine, přičemž je však v rozporu nejenom s předmětným dopisem ukrajinského ministerstva (viz jeho část textu: „*Podle normativně právních aktů, týkajících se vysokoškolského vzdělání platných na Ukrajině je Vědecká rada ZakSU oprávněna při přípravě státních příslušníků České republiky provádět změny ve studijních plánech a pracovních programech zařazením bloků disciplín dle volby vzdělávací instituce a dle volby studentů za účelem prohloubení studia právního systému České republiky, mezinárodního práva, Evropského práva aj., a to v rozsahu nezbytném pro dosažení souladu magisterského studijního programu akreditovaného v ZakSU s magisterským studijním programem Právo a právní věda, které uskutečňují akreditované vysoké školy v České republice.*“), ale taktéž s mnoha dalšími listinami z období let 2003-2007 (viz např. výňatek z protokolu číslo 11 ze dne 17. 11. 2003 zasedání vědecké rady Užhorodského státního institutu informatiky, ekonomiky a práva, dále dopis děkana Fakulty právnické Západočeské univerzity v Plzni JUDr. M. K., CSc., ze dne 14. 4. 2004, dopis Užhorodského státního institutu informatiky, ekonomiky a práva ze dne 28. 5. 2004, memorandum o spolupráci ze dne 21. 9. 2006, dopis Zakarpatské státní univerzity ze dne 28. 5. 2007). Ačkoliv žalovaný byl v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 9. 2016,

č.j. 30 A 142/2015-95 (dále jen „*Předchozím rozhodnutí Krajského soudu*“), obecně poučen, že měl „*možnost obstarat si z Ukrajiny naprosto jednoznačné podklady pro učinění závěru...*“, resp. že „*oficiální vyjádření podepřené konkrétními listinami z ukrajinské strany neobstaral*“ (viz str. 21, část B odůvodnění Předchozího rozhodnutí krajského soudu), žalovaný daným způsobem nepostupoval a spokojil se opět pouze s vyjádřením ENIC Ukraine, byť sice byl zároveň do spisu za účelem prokázání jiného závěru žalovaného vložen výňatek zákona Ukrajiny o vysokém školství č. 2984-III ze dne 17. 2. 2002 (konkrétně jeho čl. 8), z něhož však k této otázce žádné závěry učinit nelze (žalovaný tak ani nečinil). Žalovaný tak v Napadeném rozhodnutí učinil zásadní závěry ohledně zahraniční vysokoškolské kvalifikace žalobkyně, jejíž posouzení je stěžejní pro aplikaci příslušných ustanovení Úmluvy a ZoVŠ s významným dopadem do práv žalobkyně (uznání, či neuznání jejího zahraniční vzdělání a tím umožnění, či zamezení přístupu žalobkyně k regulovaným povoláním v České republice), v zásadě na základě jednoho emailu, který při formulaci svých závěrů nadřadil všem ostatním skutečnostem zjištěným a důkazům provedeným ve správním řízení (zejména výše uvedeným listinám předloženým v průběhu správního řízení) bez řádného zdůvodnění tohoto svého postupu (zejména bez důkladné a přesvědčivé konfrontace tzv. „*rozhodného emailu*“ s ostatními listinami, se kterými byly informace v něm obsažené ve zřejmém rozporu – viz zejména dopis Ministerstva školství a vědy Ukrajiny ze dne 14. 8. 2007 a výše vyjmenované doklady požadované pro zařazení vzdělávací instituce do přílohy vyhlášky č. 322/2005 Sb.). Dle názoru žalobkyně tím žalovaný zcela vybočil z mezí zásady volného hodnocení důkazů (když ohledně tzv. rozhodného emailu, kterému žalovaný přisoudil bez bližšího vysvětlení nadřazenou váhu, jako kdyby se řídil zásadou zákonného hodnocení důkazů, kterou však české právo až na modifikovanou výjimku např. v případě veřejných listin nezná), jeho rozhodování tudíž vykazuje prvky libovůle, která pak Napadené rozhodnutí zatěžuje nezákonností.

13. K další listině, o kterou žalovaný opírá své závěry při posuzování zahraniční kvalifikace žalobkyně (výňatek zákona Ukrajiny o vysokém školství č. 2984-III ze dne 17. 2. 2002), lze obecně uvést, že její důkazní hodnotu ovlivňuje skutečnost, že z ní výslovně nevyplývá údaj o účinnosti zákona, resp. v jakém období byl tento zákon platným (být dle vyjádření žalovaného byla vysokoškolská kvalifikace v rámci ukrajinského právního řádu upravena v článku 8 tohoto zákona „*v období studia Žadatelky*“, což mělo být potvrzeno i vyjádřením ENIC Ukraine - viz str. 10, čl. III/12 odůvodnění Napadaného rozhodnutí), a jedná se o prostý překlad textu, tudíž ani k závěru žalovaného ohledně obsahu diplomu žalobkyně není z pohledu průkaznosti tato listina dostačující, když navíc i z pohledu věcného se tento výňatek týká pouze definice vysokoškolské kvalifikace, ve které je obsažen popis schopností jednotlivce, který získal určitý kvalifikační stupeň, tudíž závěry žalovaného ohledně přiznaného titulu v diplomu žalobkyně z něho bezprostředně dovozovat nelze, přičemž dle jednoho článku zákona (dle žalobkyně vytrženého z kontextu), aniž by bylo reflektováno jeho úplné znění, ani nelze obsáhnout celou potřebnou právní úpravu vysokého školství státu Ukrajina v době předmětného studia žalobkyně.
14. Pokud se týká výkladu příslušných Vyhlášek (tzn. vyhlášky č. 249/2003 Sb., o změně vyhlášky č. 183/1998 Sb., jíž se stanoví, které další studium, popřípadě výuka se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považuje za studium na středních nebo vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky č. 322/2005 Sb., o dalším studiu, popřípadě výuce, které se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považují za studium na středních nebo vysokých školách) ze strany žalovaného, tak dle jeho závěru k vyhl. č. 322/2005 Sb. „*nelze na základě skutečnosti, že rozhodný studijní program i Mezinárodní institut byl obsažen v příloze této vyhlášky, dojít k závěru, že sama tato*

skutečnost stačí k uznání *Žadatelčiny žádosti*“ (viz str. 13, čl. IV/4 odůvodnění Napadeného rozhodnutí). Žalobkyně však nikdy netvrdila a netvrdí, že samotná skutečnost, že byl MIPP s.r.o. zařazen do předmětné vyhlášky, by měla postačovat k uznání žádosti žalobkyně, nicméně se ztotožňuje s hodnocením obsaženým v Předchozím rozhodnutí krajského soudu, že *„pokud jde o námitky žalobkyně týkající se obsahu vyhlášky č. 322/2005 Sb., o dalším studiu, popřípadě výuce, které se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považují za studium na středních nebo vysokých školách, resp. její přílohy č. 3, je nezbytné uvést, že její obsah svědčí pro skutečnosti tvrzené žalobkyní“* (viz str. 26, část D odůvodnění Předchozího rozhodnutí krajského soudu). Žalovaný měl nicméně podklady předložené žadatelem o zařazení do přílohy předmětné vyhlášky ve spojení s ostatními důkazy provedenými ve správním řízení přezkoumat a zhodnotit i vzhledem k tvrzením žalobkyně ve správním řízení v této souvislosti a zejména vzhledem k téměř jedinému důkazu (e-mail ENIC Ukraine), o němž žalovaný opřel své právní závěry. Žalobkyně považuje dále v této souvislosti za nesprávný závěr žalovaného, že *„citovaná vyhláška sledovala zcela jiný účel, tedy není pro posouzení vlastní žádosti rozhodná“* (taktéž viz str. 13, čl. IV/4 odůvodnění Napadeného rozhodnutí), a nelze se tak z jejího pohledu spokojit pouze s dalším závěrem žalovaného, že *„v rámci zařazení studijního programu do přílohy vyhlášky nebyla vlastní povaha studijního programu posuzována, tedy nebyla ani posuzována skutečnost, zda je studijní program realizován v souladu s právním řádem Ukrajiny“* (taktéž viz str. 13, čl. IV/4 odůvodnění Napadeného rozhodnutí). Žalobkyně opakovaně upozorňuje na listiny (resp. jejich obsah), které bylo nezbytné žalovaným posoudit před tím, než vydal souhlasné stanovisko k zařazení vzdělávací instituce MIPP s.r.o. do přílohy č. 3 předmětné přihlášky (viz shora citovaný obsah příkazu ministryně školství, mládeže a tělovýchovy č.1/2004 Sb. a příkazu ministra školství, mládeže a tělovýchovy č. 43/2007). Další takovou listinou je např. dopis ředitele odboru vysokých škol Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy doc. Ing. V. V., CSc., ze dne 10. 6. 2008, dle něhož *„Ministerstvo po právním posouzení podnětu České advokátní komory odborem legislativním a právním dospělo k závěru, že důvody k prohlášení nicotnosti napadených rozhodnutí vydaných rektorem Západočeské univerzity v Plzni nebyly shledány“*. V obdobném duchu se nese i další dopis ze dne 19. 9. 2008. Žalobkyně nikdy netvrdila ani netvrdí, že tyto listiny, resp. skutečnosti jsou rozhodující pro posouzení její Žádosti z hmotněprávního hlediska. Žalobkyně tím pouze poukazuje na procesní skutečnost, že se v duchu zásady materiální pravdy jedná o stěžejní důkazy k prokázání skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, kterými se však žalovaný z hlediska hodnocení důkazů dostatečně (příp. vůbec) nezabýval a z nichž vyplývají odlišné skutečnosti, než jak byly zjištěny v řízení žalovaným. Ze všech těchto důvodů se žalobkyně domnívá, že řízení a tudíž i rozhodování žalovaného byly zatíženy nezákonností.

15. K závěrům žalovaného ohledně obsahu předloženého Diplomu žalobkyně (viz str. 8, čl. III/5, bod 3, str. 9, čl. III/5, bod 6, str. 14, čl. IV/5 a čl. IV/6 odůvodnění Napadeného rozhodnutí) lze uvést toliko, že se s nimi žalobkyně neztotožňuje. V této souvislosti je nutné konstatovat, že samotný Diplom vydala veřejná vysoká škola státu Ukrajina (tzn. orgán veřejné moci) a je tudíž cizí veřejnou listinou (viz § 12 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení se sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 45/1999 Sb., o přístupu České republiky k Úmluvě o zrušení požadavku ověřování cizích veřejných listin), jejíž pravost nebyla v řízení doposud nijak zpochybněna, neboli dle § 134 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), platí v takovém případě nejenom,

že taková listina potvrzuje, že „jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal“, ale také skutečnost, že „není-li prokázán opak, i pravdivost toho, co je v ní obsaženo, nebo potvrzeno“ (neboli správnost takové listiny). Žalobkyně je přesvědčena, že důkazy provedenými v řízení žalovaným nemohlo dojít k prokázání opaku, neboli na předmětnou listinu je nutné nahlížet nejenom jako pravou, ale co do obsahu i jako správnou (zejména s ohledem na shora vytýkaný nedostatečně zjištěný skutkový stav a nedostatečné hodnocení důkazů ze strany žalovaného). Navíc případný závěr o neplatnosti předmětného Diplomu žalobkyně by byl dle názoru žalobkyně v pravomoci ukrajinského orgánu veřejné moci. Pokud se týká konkrétního závěru žalovaného, že „držitele diplomu nepovažuje ENIC UKRAINE dle právního řádu Ukrajiny za absolventa s vysokoškolským vzděláním a tento názor je pro posouzení odvolání Žadatelky ministerstvem stěžejní“ (viz str. 14, čl. IV/5 odůvodnění Napadeného rozhodnutí), tak žalobkyně k tomuto uvádí, že dle § 90 odst. 2 ZoVŠ sice platí, že „podkladem pro uznání je originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou...“, nicméně dále dle § 46 odst. 3 ZoVŠ také platí, že „studium se řádně ukončuje státní závěrečnou zkouškou, jejíž součástí je obhajoba diplomové práce“, když dle judikatury soudů (resp. také i dle informací na internetových stránkách ENIC Ukraine) je zastáván výklad, že „za absolventa v obecném i právním smyslu je běžně považován ten, kdo splnil studijní povinnosti, předepsané studijním programem, včetně státní závěrečné zkoušky, a to právě tím okamžikem, kdy tak učinil. Naopak vydání vysokoškolského diplomu, vysvědčení o státní závěrečné zkoušce a dodatku diplomu následuje s určitým časovým zpožděním.... Na základě posledně uvedeného nelze dospět k závěru, že by vysokoškolský diplom měl účinky správního rozhodnutí v materiálním slova smyslu, neboť se jím ve vztahu k jeho adresátu nezakládají práva ani neukládají povinnosti, příp. nejsou jím práva ani povinnosti deklarovány“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č.j. 1 As 154/2015-52, resp. obdobně již předtím rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2015, sp. zn. 30 A 33/2011). Nejvyšší správní soud tímto vyslovil názor, že dle příslušné právní úpravy (ZoVŠ) ve spojení se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), lze sice zrušit diplom, ale nikoliv absolutorium vzdělání a jelikož žalobkyně zároveň do správního spisu založila kopii „Výkazu o studiu na vysoké škole – Mezinárodní vysoké škole podnikatelství a práva v Praze“ a „Protokolu o vykonaných státních závěrečných magisterských zkouškách č. 20“, tak žalobkyni lze dle jejího názoru považovat i dle právního řádu Ukrajiny za absolventa s vysokoškolským vzděláním.

16. Za zásadní nedostatek z hlediska hodnocení důkazů, jak již žalobkyně uvedla výše, považuje skutečnost, že žalovaný opírá své závěry o zamítnutí Žádosti žalobkyně opětovně jako ve svém předchozím rozhodnutí (zrušeném odvolacím soudem) v podstatě pouze o vyjádření ENIC Ukraine a v něm uvedené informace (tzv. „rozhodný e-mail“ ze dne 29. 3. 2017, resp. vyjádření ze dne 5. 4. 2017), ačkoliv byl poučen v rámci Předchozího rozhodnutí krajského soudu v tom směru, že i v případě získání oficiálního vyjádření z ENIC Ukraine je třeba toto podepřít dalšími konkrétními listinami z ukrajinské strany (viz již také shora v tomto bodě žaloby). Žalobkyně v této souvislosti nerozporuje, že ENIC Ukraine je příslušným orgánem podle čl. IX. 2 Úmluvy zřízeným k tomu, aby dle čl. IX. 2 odst. 2 písm. c) Úmluvy mj. poskytoval radu nebo informace v záležitostech uznávání a hodnocení kvalifikací v souladu s vnitrostátními zákony a podzákonnými orgány, nicméně dle přesvědčení žalobkyně nelze při hodnocení důkazů vycházet především z jeho závěrů, pokud jsou tyto v rozporu s dalšími předloženými důkazy, a to navíc mj. s důkazy pocházejícími od stejného subjektu (ENIC Ukraine je součástí Ministerstva školství a vědy Ukrajiny, tzn. stejného subjektu, od něhož pochází např.

listina ze dne 14. 8. 2007). Organizační pravidla stanovená Úmluvou nemohou dle názoru žalobkyně v žádném případě suplovat principy, na nichž je postaveno správní řízení v ČR. Navíc v této souvislosti ani nelze přehlédnout obsah a formu předmětné odpovědi ENIC Ukraine, když uvedená mailová korespondence má opětovně spíše podobu jakéhosi neformálního dopisování, kde se odpovědi na položené dotazy redukují často do jednoduché formy „ano-ne“ bez potřebných souvislostí a znalostí poměrů dřívějšího období a v němž navíc ani není přeložen veškerý text (viz začátek tzv. rozhodného e-mailu ENIC Ukraine ze dne 29. 3. 2017) a do žalovaným vznesených otázek (viz mailová žádost žalovaného ze dne 26. 1. 2017) jsou již předem vpisovány odpovědi. Žalobkyně je přesvědčena, že za daného procesního stavu měl správní orgán povinnost shora popsany rozpor v tvrzeních a důkazech odstranit vyžádáním dalších naprosto jednoznačných důkazů, což žalovaný neučinil.

17. K *nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a nepřezkoumatelnosti* žalobkyně uvedla, že z Napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že za účelem odstranění údajných nejasností souvisejících se získáním příslušné kvalifikace, které se v souvislosti s uznáváním vzdělání žalobkyně získaného na Zakarpatské univerzitě vyskytly, vznesl žalovaný v roce 2014 dotaz k ENIC Ukraine, v němž se dotazoval, zda předložená vysokoškolská kvalifikace byla vydána vysokou školou, která je součástí ukrajinského vysokoškolského vzdělávacího systému, zda ji lze dle zásad Úmluvy považovat za vysokoškolskou kvalifikaci uznatelnou na Ukrajině a zda daná kvalifikace garantuje na Ukrajině svým držitelům odpovídající profesní a akademická práva. Následně se žalovaný dotázal, zda MIPP s.r.o. představuje součást ukrajinského vysokoškolského vzdělávacího systému. E-mailová odpověď, kterou žalobce údajně obdržel dne 25. 11. 2014, měla být negativní. K tomuto původnímu dotazu žalovaného, položenému ENIC Ukraine (dále jen „*Původní dotaz*“), uvedla žalobkyně již v Předchozí žalobě, že tento byl formulován nesprávně a že tato nesprávnost v důsledku založila nepoužitelnost odpovědi na Původní dotaz pro posuzování Žádosti, neboť jednak je dle žalobkyně Původní dotaz, jakož i odpověď na něj pro posuzování Žádosti právně irelevantní i z časového hlediska. Pokud jde o věcnou nesprávnost Původního dotazu, jeho část týkající se „*uznatelnosti vysokoškolské kvalifikace získané žalobkyní na Ukrajině dle Úmluvy tamtéž*“ nedává z pohledu Úmluvy smysl, neboť uznatelnost dle Úmluvy se týká přeshraničního uznávání kvalifikací, nikoli vnitrostátního. Navíc není zřejmé, proč by vzdělání získané na ukrajinské univerzitě mělo být na Ukrajině uznáváno, jak lze dovodit z Původního dotazu. Aspekt Původního dotazu týkající se vyjádření, zda MIPP s.r.o. představuje součást ukrajinského vysokoškolského vzdělávacího systému, je jednak zavádějící, jednak bez právního významu pro posouzení uznatelnosti získané zahraniční vysokoškolské kvalifikace žalobkyně postupem dle Úmluvy a příslušných ustanovení ZoVŠ. V rámci probíhajícího řízení o uznání získané zahraniční vysokoškolské kvalifikace žalobkyně nebylo zpochybňováno (ani pro to nebyl důvod), že MIPP s.r.o. je českým subjektem, který na základě dohody se Zakarpatskou univerzitou, která je ukrajinským subjektem, v České republice organizačně-materiálně zajišťuje vzdělávací aktivity Zakarpatské univerzity. Je tedy zřejmé, že MIPP s.r.o. není a z povahy věci zřejmě ani nemůže být součástí vzdělávacího systému Ukrajiny. Původní dotaz byl tak v tomto ohledu relevantní pouze u Zakarpatské univerzity, nikoli u MIPP s.r.o. Pokud jde o časový prvek, Původní dotaz byl vznesen v roce 2013 a směřoval ke statusu Zakarpatské univerzity jako součásti vzdělávacího systému Ukrajiny. Tento přístup žalovaného nicméně zcela pomíjí fakt, že žalobkyně ukončila své studium na Zakarpatské univerzitě v roce 2008, tedy ca před 5 lety (počítáno nazpět od vznesení Původní dotazu). Odpověď na Původní dotaz z roku 2013, zda Zakarpatská univerzita je součástí vzdělávacího systému

Ukrajiny, je tak pro posouzení vysokoškolské kvalifikace získané žalobkyní na této univerzitě v roce 2008 právně zcela bezvýznamná.

18. Ve světle shora uvedených skutečností nemohl Původní dotaz jako stěžejní argument odůvodnění výroků o zamítnutí Žádosti v Rozhodnutí ZČU, jakož i v Předchozím rozhodnutí žalovaného obstát. Nejenže Předchozí dotaz byl naformulován pro účely řízení o Žádosti nesprávně, takže odpověď na něj byla pro toto řízení nepoužitelná, Předchozí dotaz spíše vytvářel dojem o snaze správního orgánu „*opatřit si oficiální podklad*“, o který by se mohla jak ZČU, tak žalovaný opřít při zamítnutí Žádosti. Celé správní řízení po vynesení rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2011, sp.zn. 57 A 40/2010 (dále jen „*Rozsudek krajského soudu*“), tak spíše dle názoru žalobkyně představuje jakousi snahu správních orgánů za každou cenu prosadit přesvědčivost důkazů v neprospěch žalobkyně a zcela popřít (opomenout) důkazy svědčící eventuálně v její prospěch. Takový přístup dle názoru žalobkyně pak zcela popírá zásadu materiální pravdy a požadavek na zjištění skutkového stavu, o němž nepanují důvodné pochybnosti, a to bez ohledu na případný následek řízení v podobě vyhovujícího či zamítavého rozhodnutí, opřeného však o správně a úplně zjištěný skutkový stav, o němž by nepanovaly důvodné pochybnosti, což však není dle názoru žalobkyně případ posuzovaného správního řízení.
19. Pokud se týká dalšího postupu žalovaného směrem k ENIC Ukraine, tak tento se sice na základě právního názoru obsaženého v Předchozím rozhodnutí krajského soudu o nedostatečnosti předchozího postupu žalovaného opětovně obrátil na ENIC Ukraine (viz shora zmiňovaná odpověď ENIC Ukraine, tzv. rozhodný e-mail ze dne 29. 3. 2017, resp. ze dne 5. 4. 2017), nicméně toto následné vyjádření ENIC Ukraine žalovaný dalšími konkrétními listinami z ukrajinské strany nepodepřel, resp. takové listiny ani nevyžádal, když dle žalobkyně toto vyjádření (viz výše hodnocení tohoto předmětného důkazu žalobkyní) samo o sobě nemůže obdobně jako Původní dotaz postačovat k odůvodnění výroků o zamítnutí Žádosti v Rozhodnutí ZČU, jakož i v Napadeném rozhodnutí.
20. Žalovaný, jakož i ZČU v této souvislosti dále pominuli skutečnost, že MIPP s.r.o. byl od počátku platnosti a účinnosti Vyhlášek uveden v jejich příloze č. 3 a musel tudíž doložit akreditace a další požadavky (viz výše) týkající se Zakarpatské univerzity, jejíž vzdělávací činnost MIPP s.r.o. v České republice organizačně a materiálně zajišťoval, a to navíc v rozhodném období relevantním pro období studia žalobkyně na Zakarpatské univerzitě. Správní orgány jak v Rozhodnutí ZČU, tak v Napadeném rozhodnutí tuto skutečnost, která má pro posuzovanou věc zásadní význam, nedostatečně posoudily, ačkoli žalobkyně ji v odvolání podrobně rozvedla. Namísto toho se správní orgány spokojily pouze s dalším emailem ENIC Ukraine z roku 2018.
21. Navíc správní orgány přesunuly neoprávněně odpovědnost za úplné a správné zjištění skutkového stavu na žalobkyni s odkazem na čl. II.3 odst. 2. Úmluvy, když tak učinily v rozporu s § 3 správního řádu.
22. Nejen, že správní orgány svým pochybením nedostatečně zjistily skutkový stav, a to ohledně nejzásadnější skutečnosti v celém řízení, žalovaný navíc své Napadené rozhodnutí (nejen) v této souvislosti zatížil nepřezkoumatelností, když dostatečně nereagoval na zásadní skutečnosti předestřené žalobkyní v odvolání, že MIPP s.r.o. v souladu s tehdejšími pokyny a instrukcemi žalovaného musel v rozhodném období studia žalobkyně na Zakarpatské univerzitě předložit relevantní podklady týkající se zejména Zakarpatské univerzity a jejích studijních programů uskutečňovaných MIPP s.r.o. v jejím zastoupení v České republice, poněvadž jinak by MIPP s.r.o. nemohl být v souladu s tehdy platnými

požadavky žalovaného zanesen do přílohy č. 3 Vyhlášek.

23. Přitom požadavek na přezkoumatelnost správních rozhodnutí je jedním ze základních záruk zákonnosti správního rozhodnutí. Podle názoru žalobkyně pak správní rozhodnutí (a obzvláště druhostupňové) musí splňovat v zásadě stejné požadavky na přezkoumatelnost jako rozhodnutí soudní. Jak např. judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 9. 2006, č.j. 2 As 68/2005 - 48: *„Jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu, je povinnost soudů své rozsudky odůvodnit. Není pochyb o tom, že stejnou povinnost mají i správní orgány za situace, kdy autoritativně rozhodují o právech a povinnostech soukromých osob. Jak odůvodnění soudních rozhodnutí, tak odůvodnění správních rozhodnutí mají totiž shodný základní smysl a účel – je jím zajištění přezkoumatelnosti rozhodování o právech a povinnostech účastníků řízení či jiných dotčených osob a vyloučení justiční či administrativní libovůle. ... K tomu, aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, musí po obsahové stránce vyhovovat určitým základním požadavkům. K nim patří povinnost vypořádat se se všemi argumenty účastníků, které byly v řízení přípustně uplatněny, příp. – u argumentů uplatněných nepřipustně – odůvodnit, proč je má rozhodující orgán za nepřipustné. Argumentem, který účastník uplatní, je samozřejmě ve správním řízení i odvolací námitka.“* (pozn. – zvýraznění textu provedeno žalobkyní). Nejen optikou těchto principů pak Napadené rozhodnutí nemůže obstát.
24. K ochraně dobré víry a legitimního očekávání žalobkyně žalobkyně konstatovala, že jak již shora uvedla, je patrné z Rozhodnutí ZČU, že Zakarpatská univerzita získala požadovanou akreditaci na základě rozhodnutí Státní akreditační komise ze dne 19. 10. 2004, kdy jí byla udělena akreditace IV. stupně a byla prohlášena za akreditovanou podle statutu vysokoškolské vzdělávací instituce do 1. 7. 2009, jak vyplývá z Certifikátu o akreditaci série RD-IV číslo 071346 ze dne 4. 1. 2005. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí dále uvádí, že MIPP s.r.o. neuskutečňoval autentický zahraniční program v rozsahu licencí udělených Zakarpatské univerzitě, a proto studium žalobkyně údajně nebylo studiem ve vysokoškolském studijním programu uznaným ukrajinskými orgány a poskytujícím absolventovi vysokoškolskou kvalifikaci uznanou na Ukrajině. Žalobkyně v této souvislosti jednak konstatuje, že žalovaný ani ZČU nepřináší pro tyto závěry žádné relevantní důkazy (ke zpochybnění Předchozího dotazu a odpovědi na něj, resp. následného vyjádření ENIC Ukraine viz výše), jednak žalobkyně odkazuje výše, tj. zejména na to, že studijní program musel být předmětem přezkumu již v rámci udělení akreditace a pak ověřování splnění podmínek pro zařazení MIPP s.r.o. do přílohy č. 3 Vyhlášek. Argumenty žalovaného v této souvislosti tedy dle názoru ve světle shora uvedených skutečností nelze použít v její neprospěch. Žalobkyně má totiž za to, že vedle udělení příslušné akreditace Zakarpatské univerzitě musely být nepochybně splněny i další podmínky uvedené výše, neboť jinak by MIPP s.r.o. nemohl být ohledně uskutečňování studijních programů Zakarpatské univerzity v České republice zařazen do přílohy č. 3 Vyhlášek v rozhodné době, kdy probíhalo studium žalobkyně na Zakarpatské univerzitě. Jestliže totiž Zakarpatská univerzita tyto požadavky nesplňovala, neměla jí být akreditace udělena, nebo pokud podmínky přestala splňovat až později, měla jí být akreditace odebrána; nic takového se ovšem nestalo (resp. nic z toho nebylo prokázáno). A i kdyby na základě informací poskytnutých ENIC Ukraine došel žalovaný v souladu se zákonem ke správnému zjištění (což se ze shora uvedených důvodů nestalo), že Zakarpatská univerzita a MIPP s.r.o., jakož i jimi vydávaná osvědčení o získání vysokoškolského vzdělání nesplňují podmínky pro uznání vysokoškolského vzdělání v České republice, nelze to přičítat k tíži žalobkyně, která na výše uvedených institucích řádně vystudovala v dobré víře, že veškeré požadavky pro uznání jejího vzdělání jsou splněny, neboť tato

skutečnost po celou dobu vyplývala z obecně závazných právních předpisů (Vyhlášek), jejichž platnost nebyla nikterak napadána ani zpochybňována. Odpovědnost v této souvislosti má totiž rovněž žalovaný, který má jednak každoročně ověřovat, zda vzdělávací instituce zařazené v přílohách Vyhlášek splňují podmínky pro jejich setrvání tamtéž i v následujících akademických letech. Tuto odpovědnost subjektů veřejné správy nelze v žádném případě dle názoru žalobkyně klást k její tíži. Dobrou víru a nezbytnou míru opatrnosti žalobkyně dále dotvrzuje fakt, že již před podáním přihlášky ke studiu vznesla dotaz na žalovaného, zda je MIPP s.r.o. institucí oprávněnou k výuce zahraničního studijního programu, zda je Zakarpatská univerzita uznanou vysokou školou v místě jejího sídla, tedy zda existují nějaké pochybnosti o řádnosti a zákonnosti studia na Zakarpatské univerzitě, zajišťovaného v České republice MIPP s.r.o., a o možnosti jeho uznání v České republice. Žalobkyně byla v této souvislosti žalovaným ujištěna, že se jedná o uznávanou zahraniční univerzitu a neexistují žádné pochybnosti o zákonnosti a možnosti uznání zde dosaženého vzdělání. Obdobný dotaz žalobkyně vznesla na počátku roku 2008, tj. v době, kdy Česká advokátní komora začala odmítat zápis absolventů MIPP s.r.o. jako advokátních koncipientů do svého seznamu. I tentokrát byla žalobkyně ubezpečena, že je vše v pořádku. Jestliže aktuálně žalovaný odkazuje od 1. 9. 2016 ohledně splnění podmínek pro působení zahraničních vysokých škol nebo jejich poboček na území České republiky z hlediska uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace na těchto školách na obsah zákona č. 137/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, tak jak v obdobné situaci byla v minulosti žalobkyně, nelze proto ani u ostatních současných studentů vyloučit, že v budoucnosti nedojde u žalovaného ke vzniku pochybností o zákonnosti a možnosti uznání takto dosaženého vzdělání, což dle názoru žalobkyně vnáší značný prvek právní nejistoty do podmínek nastavených v rozhodné době studia žalobkyně.

25. K *absenci důvodů pro zamítnutí Žádosti* žalobkyně uvedla, že dle Úmluvy i § 90 odst. 5 ZoVŠ lze žádost o uznání vysokoškolského vzdělání získaného na zahraniční vysoké škole v České republice zamítnout pouze z důvodu, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné. V tomto duchu se vyjádřil i žalovaný ve svém dopise ze dne 10. 6. 2008 adresovaném ZČU (viz dopis ředitele odboru vysokých škol Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, doc. Ing. V. V., CSc.). Z Rozhodnutí ZČU ani z Napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se studijní program absolvovaný žalobkyní na Zakarpatské univerzitě lišil od studijního programu ZČU, resp. že by tato skutečnost byla v řízení prokázána. Z Rozhodnutí ZČU ani z Napadeného rozhodnutí navíc vyplývá, že se správní orgány ani v jednom stupni rozhodování o Žádosti zjišťováním rozdílnosti studijních programů, jejíž existence by byla zákonným důvodem pro zamítnutí Žádosti, vůbec nezabývaly (žalovaný se v rámci odůvodnění Napadeného rozhodnutí věnoval pouze otázce akreditace studijního programu absolvovaného žalobkyní na Zakarpatské univerzitě, a to ještě navíc dle žalobkyně s nesprávným závěrem (viz výše argumentace žalobkyně k uděleným akreditacím), že „*modifikovaný studijní program absolvovaný žadatelkou nedisponuje rozhodnou akreditací*“ (viz str. 13, čl. IV/3 odůvodnění Napadeného rozhodnutí). V Rozhodnutí ZČU se pouze uvádí nijak blíže nepodložené domněnky o cílené modifikaci studijního programu Zakarpatské univerzity, resp. MIPP s.r.o. podle studijního programu ZČU. Nicméně taková tvrzení (a i kdyby tomu tak skutečně bylo, dále uvedený závěr by to neovlivnilo) modifikace nejenže není způsobilým důvodem zamítnutí Žádosti, navíc může být zcela legitimní součástí příslušného studijního programu, byl-li tento studijní program vtažové („*modifikované*“) podobě předepsaným způsobem schválen (obdržel akreditaci). To ostatně vyplývá i z dopisu ukrajinského

ministerstva školství ze dne 14. 8. 2007 adresovaného žalovanému. Právní jistotu adresátů veřejnosprávního působení pak ZČU dle názoru žalobkyně oslabuje i tím, že na jedné straně ZČU již v roce 2006 v memorandu o spolupráci vůči Zakarpatské univerzitě deklarovala důležitost vzájemného uznávání studijních plánů a programů, na straně druhé potom stejný subjekt v současnosti studijní programy a plány Zakarpatské univerzity bez opory v platném právu uznávání zahraničních kvalifikací zpochybňuje. Lze tedy uzavřít, že ani ZČU ani žalovaný nezjistily jakékoli odlišnosti mezi porovnávanými studijními programy (neboť je neporovnávaly), natož pak odlišnosti v podstatných rysech odůvodňující zamítnutí podané Žádosti. Správní orgány se totiž tímto zákonným důvodem zamítnutí Žádosti v řízení o ní vůbec nezabývaly. Přitom dle čl. III.3 odst. 5. Úmluvy je orgán, který provádí hodnocení (pozn. – předpokladů pro uznání zahraniční kvalifikace), povinen prokázat, že žádost nesplňuje příslušné požadavky (z tohoto pohledu je tudíž nepostačující již shora citovaný závěr žalovaného, že „nelze na základě skutečnosti, že rozhodný studijní program i Mezinárodní institut byl obsažen v příloze této vyhlášky, dojít k závěru, že sama tato skutečnost stačí k uznání Žadatelčiny žádosti“, neboť to je právě žalovaný, který musí naopak prokázat nesplnění podmínek pro uznání předmětného vysokoškolského vzdělání žalobkyně; navíc žalobkyně ani netvrdila, že její Žádost má být uznána pouze na základě zařazení MIPP s.r.o. do příloh Vyhlášek). Aniž by tedy byl dán zákonem stanovený důvod pro zamítnutí Žádosti, byla Žádost žalobkyně ze strany ZČU zamítnuta, a toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno žalovaným, a to bez opory v platném právu, ze shora popsanych důvodů. V řízení o Žádosti pak vůbec nebyla ze strany správních orgánů zkoumána existence zákonného důvodu pro zamítnutí Žádosti, natož aby v tomto řízení byla jakkoli prokazována a prokázána. I z tohoto důvodu (bez ohledu na shora uvedené důvody nezákonnosti) je Napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející Rozhodnutí ZČU věcně nesprávné a tudíž nezákonné, neboť správní orgány o Žádosti rozhodly v rozporu se zákonem. Takový postup správního orgánu, kdy Žádost zamítl, aniž by pro takové rozhodnutí byly v řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, splněny zákonné důvody, nejenže znamená porušení zásady legitimního očekávání (k tomu viz blíže též bod v. této žaloby níže), což samo o sobě značí jeho nezákonnost, ale navíc porušuje i ústavní zásadu pro výkon státní moci způsobu, které stanoví zákon (secundum et intra legem), vyjádřenou v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

26. K této problematice se vyjádřil Ústavní soud již ve svém nálezu ze dne 27. 3. 2003, sp.zn. IV. ÚS 690/01: „Z pohledu ústavněprávního je nutno v zásadě na danou problematiku nahlížet tak, že ministerstvo jako orgán veřejné moci je vázáno obecně vymezeným ústavním limitem činnosti těchto orgánů, jímž je v principu především postulát, dle něhož může a současně je povinno činit pouze to, co stanoví zákon [čl. 2 odst. 2 Listiny, čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“)]. Ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddelitelně princip právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy), jehož nepominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky. Tato předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci je vyjádřením maximy, na základě níž se lze v demokratickém právním státě spolehnout na to, že ve své důvěře v platné právo nikdo, tj. fyzická či právnická osoba, nebude zklamán. Pouze takto předvídatelné chování naplňuje v praxi fungování materiálně chápáného demokratického právního státu a vylučuje prostor pro případnou svévoli. ... Zatímco čl. 2 odst. 3 Listiny stanoví, že každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá, stojí v kontrapozici vůči němu dikce odstavce 2 téhož článku adresovaného státní moci, ze kterého plyne nejen možnost orgánů veřejné moci tuto moc

uplatňovat jen v případech, mezích a způsobem, který stanoví zákon, nýbrž je v něm pojmově obsažen i ústavní imperativ v podobě povinnosti orgánů veřejné moci (zcela a bez výhrad) činit, co jí zákon ukládá. Je zde tudíž na ústavní úrovni zabudována jednak garance proti zneužití státní moci, jednak i právní jistota spočívající v záruce faktické realizace státní moci tam, kde zákon tuto realizaci (při naplnění zákonných znaků) předpokládá. ...“

27. Tyto své závěry Ústavní soud v této souvislosti jednak dále rozvedl ve svém nálezu ze dne 11. 7. 2002, sp. zn. IV. ÚS 488/01: „Vychází-li Ústavní soud z maximy, že neznalost zákona neomlouvá, která v plné své tíži dopadá na veškeré subjekty, tedy i na fyzické osoby, musí tím více dopadat na takové subjekty, které s ohledem na své poslání mají povinnost znát právo v oblasti, které se jejich činnost bezprostředně dotýká. Ústavní princip právního státu předpokládá, že se stát vůči občanům chová v souladu s povinnostmi, které sám sobě stanovil, přičemž občan na základě principu právní jistoty má právo se spolehnout na věrohodnost státu při plnění jeho závazků (I. ÚS 535/2000).“, jednak shrnul ve svém nálezu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02: „Čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny mají kromě toho i svou druhou dimenzi, a to dimenzi strukturálních principů, podle kterých lze státní moc uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, přičemž povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Tyto principy je třeba chápat jako esenciální náležitost každého demokratického právního státu. Bez jejich dodržení nelze vůbec hovořit o právním státu, neboť vyloučení libovůle při ukládání povinností ze strany státní moci bylo i historicky vzato první podmínkou při úvahách o formování právního státu, dokonce i pouze v jeho formální podobě.“
28. Stran *dílčího závěru* pak žalobkyně konstatovala, že vzhledem ke všemu výše uvedenému je závěr žalovaného o nemožnosti uznání vysokoškolského vzdělání dosaženého na Zakarpatské univerzitě žalobkyní nesprávný (pomine-li žalobkyně na tomto místě nedostatečně zjištěný skutkový stav a nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí), neboť Zakarpatská univerzita a rovněž MIPP s.r.o. byly po celou dobu považovány žalovaným za akreditované a uznávané zahraniční univerzity. Tato skutečnost pak zcela jednoznačně vyplývala v době zahraničního studia žalobkyně, o jehož uznání v řízení jde, z obecně závazných předpisů (Vyhlášek), přičemž o tom žalovaný několikrát ujistil i samotnou žalobkyni. Žalobkyně tedy od počátku byla v dobré víře (legitimním očekávání), že její studium bude poté, co jej úspěšně ukončí, bez problému uznáno v České republice (k tomu blíže viz čl. V. této žaloby).
29. V části žaloby označené jako „V. K neoprávněnému zásahu do práv Žalobkyně“ žalobkyně uvedla, že postupem žalovaného došlo k porušení zásady správního práva, a to zásady náležité péče ve smyslu § 3 správního řádu a zejména zásady ochrany dobré víry a zásady legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, v jehož důsledku bylo zasaženo do práv žalobkyně.
30. K *zásadě náležité péče* žalobkyně konstatovala, že jak již bylo uvedeno výše, správní orgány dle názoru žalobkyně přesunuly neoprávněně odpovědnost za úplné a správné zjištění skutkového stavu na žalobkyni v rozporu s § 3 správního řádu, dle kterého platí, že „*nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“* (pozn. – zvýraznění textu provedeno žalobkyní). Ačkoliv v Předchozím rozhodnutí krajského soudu byl žalovaný navíc upozorněn na porušení předmětné zásady, tak v Napadeném rozhodnutí k porušení této zásady dle názoru žalobkyně došlo opětovně, neboť o správnosti zjištěného stavu věci nadále panují důvodné pochybnosti, když žalovaný v průběhu správního řízení neobstaral z ukrajinské strany

takové důkazy, které by jednoznačně prokazovaly jeho závěry ohledně nesplnění příslušných požadavků u Žádosti žalobkyně (v tomto ohledu měl žalovaný mj. taktéž obstarávat takové důkazy, které by mohly být hodnoceny nejenom v neprospěch žalobkyně, ale taktéž v její prospěch, na což z jeho strany zcela rezignoval a nelze tak než obdobně jako v případě Předchozího dotazu hovořit o tom, že tento postup žalovaného vytváří dojem o snaze správního orgánu „opatřit si oficiální podklad“, o který by se mohla jak ZČU, tak žalovaný opřít při zamítnutí Žádosti).

31. K *zásadě legitimního očekávání a ochrany dobré víry* žalobkyně uvedla, že jak již bylo taktéž uvedeno výše, byla v daném řízení dle názoru žalobkyně rovněž porušena zásada legitimního očekávání, která dle § 2 odst. 4 správního řádu zahrnuje povinnost správního orgánu rozhodovat tak, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Podle zásady ochrany dobré víry má správní orgán šetřit práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Žalovaný odklon od dosavadní ustálené rozhodovací praxe odůvodnil tím, že dle obecného testu proporcionality má za to, že veřejný zájem v tomto případě převyšuje zájem na legitimním očekávání žalobkyně, když v souladu se současnou rozhodovací praxí ZČU dokázala svůj odklon od své předchozí rozhodovací praxe ve svém rozhodnutí odůvodnit. Je nepochybné, že správní orgán se může odklonit od své dosavadní praxe za předpokladu, že jsou dány takové okolnosti, které tuto změnu dostatečně odůvodňují. Nicméně žalobkyně má s ohledem na shora uvedené za to, že takové okolnosti v jejím případě nejsou dány. Žalovaný sice tvrdí, že při přezkumu Žádosti byly údajně zjištěny skutečnosti odůvodňující neuznání jejího vysokoškolského vzdělání a kvalifikace získaných na zahraniční univerzitě, nicméně žalobkyně má za to, že žalovaný Žádost s ohledem na výše uvedené jednak nesprávně právně posoudil, jednak v posuzovaném případě nedostatečně zjistil skutkový stav, tudíž tu žádné takové skutečnosti odůvodňující odklon od dosavadní rozhodovací praxe ve skutečnosti nejsou a žalobkyně tedy byla oprávněně v legitimním očekávání, že její vysokoškolské vzdělání bude uznáno. V tomto směru nelze opomenout skutečnost, že žalobkyni bylo vysokoškolské vzdělání již v roce 2008 Osvědčením [= rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni ze dne 6. 8. 2008, č.j. 150/08 a osvědčení č.j. ZČU * N-621/08, (dále jen „Osvědčení“)] uznáno, čímž bylo její očekávání naplněno. Navíc situace, kdy správní orgány odůvodňují změnu své rozhodovací praxe v neprospěch žalobkyně tvrzenými pochybnostmi o možných nesrovnalostech v získaném vzdělání, aniž by v této situaci dostály své povinnosti zjistit úplně a správně z úřední povinnosti skutkový stav věci, a přenášejí tuto svou povinnost na žalobkyni, nemůže z hlediska ústavně právních principů obstát.
32. Jak uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č.j. 2 As 241/2014-36, princip legitimního očekávání je imanentní součástí právního řádu a je třeba brát jej v potaz v rámci každého správního a soudního řízení, a proto ochrana legitimního očekávání musí tedy tím spíše mít své místo při rozhodování vedeném zákonem jasně vyjádřenými kritérii. V případě žalobkyně byla Úmluvou a ZoVŠ jasně stanovena kritéria, která musí žadatel o uznání vysokoškolského vzdělání splnit a rovněž také důvody, pro které může být žádost zamítnuta. Ačkoli žalobkyně podmínky splnila, byla přesto její Žádost zamítnuta, ač k tomu nebyl dán důvod a aniž by správní orgány toto zamítnutí přesvědčivě ve svých rozhodnutích odůvodnily.
33. Se zásadou legitimního očekávání je úzce spjata taktéž zásada ochrany dobré víry, kterou Nejvyšší správní soud vymezil v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č.j. 1 As 94/2011-102, jako

objektivně posuzované vědomí jednotlivce o souladu jednání s právem: dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem. Zásada ochrany dobré víry, jak ji vnímá § 2 odst. 3 správního řádu, bezprostředně souvisí zejména se zásadou právní jistoty a se zásadou presumpce správnosti aktů veřejné správy. V posuzovaném případě je tento aspekt navíc posílen skutečností, že dobrá víra žalobkyně se zakládala na platných a účinných obecně závazných právních předpisech (Vyhláškách).

34. Jak již bylo několikrát uvedeno, ze všech okolností existujících v době zápisu ke studiu a po celou dobu studia žalobkyně na Zakarpatské univerzitě, zejm. z existence certifikátu o udělení akreditace, zařazení MIPP s.r.o. do přílohy č. 3 Vyhlášek, z ujištění žalované, že vzdělání získané na Zakarpatské univerzitě zastoupené MIPP s.r.o. je v České republice uznatelné, o čemž svědčila i ustálená praxe tuzemských univerzit, z nichž žalobkyně vycházela, je zcela evidentní, že byla po celou dobu v dobré víře, že studuje na akreditované zahraniční vysoké škole a jí dosažené vzdělání bude řádně uznáno. Ačkoli následně správní orgány připustily, že mají určité pochybnosti (dle názoru žalobkyně ovšem nikoli jednoznačně prokázané), které vedly ke zrušení vydaného Osvědčení, je třeba, jak ostatně vyznívá z judikatury Nejvyššího správního soudu, zohledňovat práva nabytá v dobré víře a poměřovat tato práva s nutností změny rozhodnutí správního orgánu tak, aby na straně adresátů veřejné správy nedocházelo k újmě na jejich právech.
35. *„I v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2010, č.j. 6 As 36/2009-162)
36. *„Správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména pak se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře a ochrany oprávněných zájmů osob ve spojení se zásadou přiměřenosti zásahu do těchto práv (§ 2 odst. 3 správního řádu), jejichž konkrétním projevem je mimo jiné právě povinnost správních orgánů poměřovat újmy účastníků, které by vznikly zastavením přezkumného řízení o protiprávním rozhodnutí správního orgánu (§ 94 odst. 4 správního řádu) či při změně či rušení takového rozhodnutí (§ 94 odst. 5 ve spojení s § 97 odst. 3). Po správních orgánech je v přezkumném řízení požadováno, aby citlivě vážily veškeré okolnosti a vydaly takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy správy, ani větší újmu účastníkům, než způsobilo původní protiprávní rozhodnutí. Proto také dává v určitých případech přednost možnosti ponechat nezákonné rozhodnutí beze změn.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č.j. 1 As 36/2011-79).
37. Nicméně s ohledem na shora uvedené skutečnosti a závěry je žalobkyně přesvědčena o tom, že původně vydané Osvědčení bylo správné a bylo vydáno v souladu se zákonem a že naopak protiprávní jsou pozdější Rozhodnutí ZČU a Napadené rozhodnutí.
38. Náhlým (alternativně „neočekávaným“) neuznáním vysokoškolského vzdělání získaného žalobkyní na Zakarpatské univerzitě v České republice
 - (i) poté, kdy bylo žalobkyni takové vzdělání v roce 2008 ZČU uznáno, a
 - (ii) poté, kdy došlo ke zrušení Osvědčení soudem v roce 2011, avšak pro formální chyby na straně ZČU,
 - (iii) kdy nic nenasvědčovalo tomu, že by ZČU nebo žalovaný v budoucnu rozhodli po materiální stránce (meritorně) jinak, tedy žádost zamítl,
 by na straně žalobkyně Rozhodnutím ZČU, jakož i Napadeným rozhodnutím v roce 2018

bezpochyby došlo k újmě, neboť by to mělo zásadní dopad do její pracovní sféry a rovněž do možnosti dalšího vzdělávání, což ostatně žalobkyně osvědčuje tím, že již několik let nemůže ukončit rigorózní řízení vedené na právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Zrušení Osvědčení v podstatě neguje několikaleté studium, které Žalobkyně na Zakarpatské univerzitě absolvovala, a to ve státě, ve kterém žalobkyně trvale žije a pracuje.

39. V části VI. žaloby žalobkyně uvedla, že bez ohledu na podání této žaloby a dle názoru žalobkyně také bez ohledu na její důvodnost považuje žalobkyně s ohledem na dobu trvání celé záležitosti (kdy je přesvědčena kvůli neúměrně dlouhému správnímu řízení také o porušení zásady rychlosti a hospodárnosti, nicméně nečinnost správního orgánu nezákonnost jeho rozhodnutí v tomto řízení neprokazuje) za pochopitelné se zabývat i možností určitého smírného řešení, když v duchu vyjádření doc. Ing. V., CSc., v dopise ze dne 10. 6. 2008 (*„žádost o uznání lze zamítnout v případě zjištění podstatných rozdílů porovnávaných studijních programů, přičemž žadatel by měl být seznámen s tím, jakým způsobem může uznání získat“*) nevylučuje možnost vykonání rozdílových zkoušek z její strany, pokud by toto znamenalo získání uznání jejího předmětného vysokoškolského vzdělání bez nutnosti dlouhotrvajících právních řízení. Žalobkyně toto uvádí pouze na okraj své žaloby s vědomím, že na posouzení věci správním soudem je toto její tvrzení bez právního významu.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

40. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul *„věc a předmět řízení před správními orgány“*, konstatoval *„námitky žalobkyně“* a poté pod bodem IV. uvedl své vyjádření. K tomu žalovaný konstatoval, že žalobkyně nesprávně zhodnotila význam vyhlášek č. 249/2003 Sb. a č. 322/2005 Sb., neboť se po věcné stránce nevztahovaly k uznání zahraničního vzdělání na území České republiky. Vázaly se na zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, a na zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a jejich účel spočíval v určení, jaká studia se považují za soustavnou přípravu dítěte pro budoucí povolání pro účely stanovení dávek státní sociální podpory a důchodového pojištění. Absolvování studia v programech na instituci zařazené do přílohy těchto vyhlášek v žádném případě nevyústovalo v získání vzdělání rovnocenného se vzděláním absolventů studijních programů akreditovaných podle zákona o vysokých školách. Navíc zmíněné vyhlášky již nejsou platné ani účinné.
41. Žalobkyně není dle žalovaného absolventkou studijního programu Zakarpatské státní univerzity v Užhorodě v podobě, v níž byla udělena licence Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny. Ač měla žalobkyně absolvovat studium u společnosti Mezinárodní institut podnikatelství a práva, s.r.o., podle studijního plánu pro přípravu magistrů Zakarpatské státní univerzity v Užhorodě, byl v jejím případě aplikován studijní plán upravený pro přípravu občanů České republiky. Studium žalobkyně bylo uskutečněno v rozporu s ukrajinskými právními předpisy, přičemž žalobkyně nepředložila důkaz o platnosti vysokoškolského diplomu. Žalobkyně také neposkytla žádný listinný důkaz, že by Zakarpatská státní univerzita v Užhorodě byla po celou dobu jejího studia oprávněna poskytovat vysokoškolské magisterské vzdělání v oblasti českého práva cizím státním příslušníkům. Společnost Mezinárodní institut podnikatelství a práva, s.r.o., nikdy nebyla vysokou školou podle zákona o vysokých školách a nikdy jí nebyl udělen státní souhlas působit jako soukromá vysoká škola. Netvořila součást vysokoškolského vzdělávacího systému České republiky a podle zpráv od ENIC UKRAINE ze dne 25. 11. 2014 ani vzdělávací soustavy Ukrajiny. Tato společnost nikdy nezískala licenci k poskytování

ukrajinské vysokoškolské kvalifikace a neuskutečňovala žádný ukrajinský studijní program. V e-mailových zprávách od ENIC UKRAINE ze dne 29. 3. 2017 a 5. 4. 2017 bylo potvrzeno, že žalobkyní předložený diplom není ukrajinským vysokoškolským diplomem. Žalovaný v letech 2013 a 2014 kontaktoval ENIC UKRAINE kvůli zjištěným rozporům mezi doklady předloženými žalobkyní a podklady shromážděnými prvoinstančním orgánem. Dotaz směřoval na ověření podmínek stanovených Úmluvou o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělání v evropském regionu, tzn., zda bylo řádně ukončeno studium podle studijního programu určitého typu, jemuž byla udělena řádná akreditace, a zda je studijní program uskutečňován subjektem majícím oprávnění poskytovat vysokoškolské vzdělání. Zjišťování postavení společnosti Mezinárodní institut podnikatelství a práva, s.r.o., v rámci ukrajinského vzdělávacího systému žalovaný pokládá za důvodné i v souvislosti se zásadou materiální pravdy, zvláště když žalobkyně tvrdila, že se jedná o akreditovanou vysokou školu s akreditovanými studijními programy.

42. Žalobkyně argumentovala nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, pakliže v něm nebyly vypořádány veškeré námitky obsažené v odvolání. Správní řád ani jiný právní předpis nestanoví správnímu orgánu povinnost, aby se do nejmenších podrobností zaobíral všemi tvrzeními v podáních. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č.j. 1 As 22/2015-143, se upozorňuje na potřebu dát přednost zásadám efektivity a hospodárnosti řízení, jež by podrobnou analýzou námitek účastníka řízení mohly být dotčeny. Také Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp.zn. III ÚS 989/08, konstatoval, že *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvrácení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“*. Žalobkyně poukazovala na pochybení spočívající v neprovedení porovnání studijních programů. Podle § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách zjistí-li veřejná vysoká škola nebo podle § 89 odst. 2 téhož předpisu ministerstvo, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné, žádost o uznání zamítne. Výrok o zamítnutí podle citovaného ustanovení opřený o srovnání přichází v úvahu jen v případě studijního programu poskytnutého zahraniční vysokou školou v souladu s právním řádem příslušného cizího státu. Ve správním řízení týkajícím se žalobkyně byl prokázán rozpor s ukrajinským právem, když se nejednalo o zahraniční studijní program a diplom žalobkyně nebyl zahraničním vysokoškolským diplomem.
43. K tvrzení žalobkyně o popření zásady náležité péče žalovaný uvádí, že žalobkyně ve svém odvolání nenavrhla žádné nové důkazy. Sama žalobkyně přitom hodnotila jako neoprávněný požadavek prvoinstančního orgánu, když neposkytla součinnost při opatřování podkladů pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání ve smyslu § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách. Je nutné zdůraznit, že také podle čl. III. 3 odst. 2 Úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělání v evropském regionu žadatel nese odpovědnost za poskytnutí náležitých informací o kvalifikacích, o jejichž uznání je žádáno. Žalobkyně opakovaně upozorňovala na vyjádření Ministerstva školství a vědy Ukrajiny z roku 2007 jakožto na důkaz nasvědčující zahraniční akreditaci, postavení Zakarpatské státní univerzity v Užhorodě a poskytování vysokoškolského vzdělání společností Mezinárodní institut podnikatelství a práva, s.r.o. V této souvislosti žalovaný plně odkazuje na rozbor v odst. III/5 napadeného rozhodnutí.
44. K tvrzení o porušení zásady legitimního očekávání žalovaný uvádí, že od roku 2008 do současnosti nevydal žádné rozhodnutí o uznání zahraničního vzdělání v magisterském

studijním programu „Právo“ absolvovaném na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodě za rovnocenné se vzděláním získaným v magisterském studijním programu v oboru „Právo a právní věda“ na některé z veřejných vysokých škol v České republice. Měla-li žalobkyně na mysli své spolužáky, žalovaný v příslušných správních řízeních buďto zamítal podaná odvolání proti rozhodnutím Západočeské univerzity v Plzni, nebo správnímu orgánu prvního stupně věci vracel k novému projednání. Změna správní praxe Západočeské univerzity v Plzni byla odůvodněna zjištěními vyžádanými od ENIC UKRAINE a opírala se rovněž o právní názor Nejvyššího státního zastupitelství vyjádřený ve věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30 Ca 20/2009 ohledně obcházení systému povinných akreditací. Žalovaný shrnuje, že žalobkyně nepředložila diplom, který by odpovídal ukrajinským právním předpisům, a proto ho nelze pokládat za předmět řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání podle zákona o vysokých školách a podle Úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělání v evropském regionu. Vzhledem k ochraně veřejného zájmu žalovaný nemohl vyhovět žádosti žalobkyně o uznání jejího diplomu získaného u společnosti Mezinárodní institut podnikatelství a práva, s.r.o.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

45. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

46. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A

47. Krajský soud v Plzni v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 21. 9. 2016, č.j. 30 A 142/2015-95 (dále jen „zrušující rozsudek“), uvedl: „Žalovaný na straně 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v části označené slovy „Lze tedy shrnout:“ uvedl: „V předmětném řízení bylo prokázáno, že posuzovaná kvalifikace není kvalifikací zahraniční (ukrajinskou) a ani kvalifikací (českou), resp. není kvalifikací ve smyslu Lisabonské smlouvy nebo zákona o vysokých školách“. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Byl to žalovaný, kdo tvrdil, že „v předmětném řízení bylo prokázáno, že posuzovaná kvalifikace není kvalifikací zahraniční (ukrajinskou) a ani kvalifikací (českou), resp. není kvalifikací ve smyslu Lisabonské smlouvy nebo zákona o vysokých školách“, a proto bylo jeho povinností toto své tvrzení náležitě doložit. V této souvislosti je nezbytné předeslat, že podle čl. III.3 odst. 3 až 5 Úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělání v evropském regionu ze dne 11.4.1997 (dále jen „Lisabonská úmluva“), nehledě na odpovědnost žadatele budou instituce, které vydaly příslušné kvalifikace, povinny poskytnout na základě žádosti žadatele a v přiměřených lhůtách relevantní informace držiteli kvalifikace, instituci nebo příslušným orgánům země, v níž je o uznání žádáno. Strany podle situace poučí nebo vyzvou všechny vzdělávací instituce, které patří do jejich vzdělávacího systému, aby vyhověly jakékoliv přiměřené žádosti o informace za účelem hodnocení kvalifikací získaných ve zmíněných institucích. Orgán, který provádí hodnocení, je povinen prokázat, že žádost nesplňuje příslušné požadavky. Lisabonská úmluva dále v čl. VIII.1 stanoví, že každá Strana poskytne adekvátní informace o jakékoliv instituci náležející do jejího

vysokoškolského systému a o jakémkoliv programu uskutečňovaném těmito institucemi za účelem umožnit příslušným orgánům ostatních Stran zjistit, zda kvalita kvalifikací vydaných těmito institucemi opravňuje uznání ve Straně, v níž je o uznání žádáno. Takové informace budou mít následující podobu: a) v případě Stran, které vytvořily systém oficiálního hodnocení vysokoškolských institucí a programů: informace o metodách a výsledcích tohoto hodnocení a o kvalitativních standardech specifických pro každý typ vysokoškolské instituce udělující vysokoškolské kvalifikace a pro vysokoškolské programy vedoucí k jejich získání, b) v případě Stran, které nevytvořily systém oficiálního hodnocení vysokoškolských institucí a programů: informace o uznávání různých kvalifikací získaných v každé vysokoškolské instituci nebo v rámci každého vysokoškolského programu, jež jsou součástí jejich vysokoškolských systémů. V čl. VIII.2 pak Lisabonská úmluva stanoví, že každá Strana učiní přiměřená opatření pro vytvoření, podporu a poskytnutí: a) přehledu různých typů vysokoškolských institucí, náležejících do jejího vysokoškolského systému, s typickými znaky každého typu instituce, b) seznamu uznaných institucí (veřejných a soukromých), které patří do jejího vysokoškolského systému uvádějícího jejich pravomoci udělovat různé druhy kvalifikací a požadavky pro získání přístupu do každého typu instituce a programu, c) popisu vysokoškolských programů, d) seznamu vzdělávacích institucí umístěných mimo její území, které Strana považuje za součást svého vzdělávacího systému. Podle čl. IX.1 Lisabonské úmluvy aby usnadnily uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání, Strany se zavazují vytvořit transparentní systémy pro úplný popis získaných kvalifikací. Podle čl. IX.2 odst. 1 až 3 Lisabonské úmluvy uznávající potřebu relevantní, přesné a aktuální informace, každá Strana zřídí nebo podpoří národní informační středisko a oznámí jednomu z depozitářů jeho zřízení nebo jakékoliv změny na toto působící. Národní informační středisko v každé Straně: a) bude usnadňovat přístup ke směrodatným a přesným informacím o vysokoškolském systému a kvalifikacích země, v níž je umístěno, b) bude usnadňovat přístup k informacím o vysokoškolských systémech a kvalifikacích ostatních Stran, c) bude poskytovat radu nebo informace v záležitostech uznávání a hodnocení kvalifikací v souladu s vnitrostátními zákony a podzákonnými předpisy. Každé národní informační středisko bude mít k dispozici nezbytné prostředky, které mu umožní plnit jeho funkce. Z právě citovaných ustanovení Lisabonské úmluvy jednoznačně vyplývá, že žalovaný měl jednak povinnost prokázat, že žádost nesplňuje příslušné požadavky (čl. III.3 odst. 5 Lisabonské úmluvy), jednak možnost obstatat si z Ukrajiny naprosto jednoznačné podklady pro učinění závěru, zda „v předmětném řízení bylo prokázáno, že posuzovaná kvalifikace není kvalifikací zahraniční (ukrajinskou) a ani kvalifikací (českou), resp. není kvalifikací ve smyslu Lisabonské smlouvy nebo zákona o vysokých školách“, či nikoli. Žalovaný však takto v rozporu se svými povinnostmi nepostupoval. Žádnou oficiální žádost odůvodněnou konkrétními skutkovými okolnostmi žalobkyně, tj. dobou, místem, obsahem studia a výsledky jejího studia nevzněl a oficiální vyjádření podepřené konkrétními listinami z ukrajinské strany neobstál. Závěry žalovaného o tvrzeném „podvodném jednání“, mající vyvrátit například i obsah oficiálního vyjádření Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny ze dne 14.8.2007 adresovaná žalovanému, nemají žádnou oporu ve skutkovém stavu, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí.“

48. Krajský soud dále ve zrušujícím rozsudku uvedl: „Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný při učinění svých závěrů opíral o dvě skutečnosti, a to o znění „čl. 8“ ukrajinského „Zákona Ukrajiny O vysokoškolském vzdělávání, č. 2984-III z roku 2010“ a „Odpověď, kterou Ministerstvo obdrželo elektronickou komunikací prostřednictvím emailu dne 25.11.2014“. Pokud jde o první skutečnost, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „ministerstvu je z vlastní úřední činnosti známo, že na Ukrajině je oblast vysokoškolského vzdělání upravena Zákonem Ukrajiny O vysokoškolském vzdělávání, č. 2984-

III z roku 2010 v platném znění (dále též „Ukrajinský zákon“). V článku 8 ukrajinského zákona jsou definovány dosažitelné úrovně vysokoškolského vzdělání: 1. *Mojioauibh cnejHajiHCT* (mladší specialista), 2. *EaKanaBp* (bakalář), 3. *CneimajiHCT* (specialista), 4. *MarwcTp* (magistr). Ukrajinský zákon pro tyto stupně vzdělání nezavádí žádné akademické tituly, tj. ani titul „magistr práva“, který je uveden na Žadatelkou předloženém Diplomu. Podle ukrajinského zákona tedy na ukrajinské vysoké škole nelze dosáhnout absolutoriem ukrajinského vysokoškolského studijního programu akademického titulu „magistr práva“, jak je uvedeno v předloženém a posuzovaném Diplomu (v terminologii Lisabonské úmluvy „Kvalifikace“) a jak je uvedeno v Příloze k Diplomu, že „Rozhodnutím Státní zkušební komise ze dne 28. dubna 2008, protokol č. 21, byl udělen akademický titul „magistr práva“. Ministerstvu je též známo, že ani dříve (před účinností Ukrajinského zákona) nebyly na Ukrajině absolventům vysokých škol udělovány akademické tituly“. Pokud jde o druhou skutečnost, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „Ministerstvo bylo samo konfrontováno při jiných správních řízeních v obdobných případech žádostí dalších jednotlivých Žadatelů o uznání zahraničního (ukrajinského) vysokoškolského vzdělání a kvalifikace získaného na stejné Zahraniční univerzitě s totožným typem vysokoškolských kvalifikací a vzneslo k nim výše uvedené výhrady k obsahu a formě. Ve snaze vlastním šetřením věc vysvětlit, oslovilo prostřednictvím Evropské sítě národních informačních středisek pro akademickou mobilitu a uznávání (sít' ENIC-NARIC), vytvořené podle čl. IX. 2. 1. Úmluvy, partnerské národní informační středisko Ukrajiny; konkrétně ENIC Ukraine, National Information Centre of Academie Mobility, Information and Image Center 26/41 Pavlovska street, 01135, Kyiv, Ukraine, E-mail: antonuk@enic.in.ua, sergienko@enic.in.ua, Web Site: <http://enic.in.ua/index.php/en/>, Contact person: Viktoria Sergienko, Head of ENIC Ukraine). Ministerstvo vzneslo v říjnu roku 2013 dotaz (s přílohou anonymizovaných kopií uvedených typů vysokoškolských kvalifikací vydaných údajně Zahraniční vysokou školou), zda předložená vysokoškolská kvalifikace (Diplom a Dodatek k Diplomu) byla vydána vysokou školou, která je součástí vysokoškolského vzdělávacího systému Ukrajiny a zda ji lze dle zásad Úmluvy považovat za vysokoškolskou kvalifikaci uznatelnou v zemi svého původu, tedy na Ukrajině a zda tato vysokoškolská kvalifikace garantuje na území Ukrajiny svým držitelům odpovídající profesní a akademická práva. Doplnujícím byl dotaz položený ohledně Mezinárodního institutu podnikatelství a práva, s.r.o. se sídlem v Praze - zda tento představuje či reprezentuje součást ukrajinského vysokoškolského vzdělávacího systému. Odpověď, kterou Ministerstvo obdrželo elektronickou komunikací prostřednictvím e-mailu dne 25. listopadu 2014, byla v obou ohledech negativní. Ministerstvo tak v rámci svého šetření získalo od kompetentní autority země původu předmětného vzdělání vyjádření, že předložené vysokoškolské kvalifikace nejsou oficiálními doklady a nejsou uznávány ukrajinským Ministerstvem vzdělávání a vědy. Svým držitelům na území Ukrajiny negarantují odpovídající akademická či profesní práva. Ministerstvo vzdělávání a vědy Ukrajiny rovněž negarantuje vzdělávací aktivity uskutečňované Mezinárodním institutem podnikatelství a práva, s.r.o. v Praze a nepovažuje ho za součást vysokoškolského vzdělávacího systému Ukrajiny. Ministerstvo tuto informaci v autentickém znění sdělilo dne 27. listopadu 2013 všem veřejným vysokým školám, na kterých v minulosti probíhala, probíhají nebo mohou probíhat obdobná správní řízení o uznání rovnocennosti obdobných vysokoškolských kvalifikací (veřejné vysoké školy s právníckými fakultami: Univerzita Karlova v Praze, Masarykova Univerzita, Univerzita Palackého v Olomouci a Západočeská univerzita v Plzni). Toto ověření bylo pak opakováno v případě dvou jmenovitých správních řízení vdané záležitosti v květnu 2014, a to se stejným výsledkem. Jak Ministerstvo, tak i Univerzita s touto informací obecného charakteru nadále pracují v jednotlivých správních řízeních, jakož i ve správním řízení ve věci předmětné Žádosti“. Na základě těchto skutečností žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „v průběhu řízení byly veškeré pochybnosti ohledně platnosti Diplomu, Dodatku k Diplomu a

přiznaného titulu „magistr práva“ odstraněny shora uvedeným vyjádřením ENIC Ukraine. Předmětem hodnocení je tedy kvalifikace, která v zemi, kde má, resp. měla Zahraniční univerzita vydávající Diplom a Dodatek k Diplomu vydala, sídlo, není uznávanou vysokoškolskou kvalifikací, nepřiznává svému držiteli oprávnění spojená se získáním vysokoškolské kvalifikace, jako je přístup k dalšímu studiu (doktorskému), udělení akademického titulu a jeho užívání nebo přístup k profesním činnostem odpovídajícím získané kvalifikaci. Takováto kvalifikace proto nemůže být osvědčena ani dle Lisabonské úmluvy a ani dle zákona o vysokých školách za rovnocennou kvalifikaci absolventa akreditovaného magisterského studijního programu uskutečňovaného vysokou školou v České republice. Následně bylo též prokázáno, že Mezinárodní institut neuskutečňoval autentický zahraniční program v rozsahu licencí udělených pro Zahraniční univerzitu Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny a že Žadatelkou absolvované studium není studiem ve vysokoškolském studijním programu, které je uznané příslušným ukrajinským orgánem a jehož dokončení poskytuje absolventovi vysokoškolskou kvalifikaci uznanou na Ukrajině. I z tohoto důvodu nemůže být podle Lisabonské úmluvy Žadatelkou absolvovaný program považován za vysokoškolský program vedoucí k získání vysokoškolské kvalifikace rovnocenné s vysokoškolskou kvalifikací absolventa akreditovaného magisterského studijního programu „Právo a právní věda“ Fakulty právnické Západočeské univerzity v Plzni.“

49. Krajský soud v Plzni k tomu ve zrušujícím rozsudku uvedl: „Ke zjištění a závěrům žalovaného je nejprve, nad rámec vytýkaných procesních pochybení uvedených v bodech A a B tohoto rozsudku, nezbytné uvést, že součástí žalovaným předložených správních spisů nebyla žádná listina, ze které by vyplývalo znění žalovaným citovaného „Zákona Ukrajiny O vysokoškolském vzdělávání“ ani prostý či úředně ověřený překlad této listiny do jazyka českého jazyka. Správnost skutkových závěrů žalovaného tak nelze vůbec ověřit. Žalovaným odkazovaná emailová komunikace byla soudu předložena až dodatečně na základě doplňující výzvy soudu. Tato je prostým způsobem přeložena do českého jazyka. Ač na základě ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žalovaný s žádnou z těchto listin žalobkyni před vydáním svého rozhodnutí neseznámil a nedal jí tak možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně tak byla zcela zbavena možnosti v průběhu správního řízení vznést konkrétně formulované námitky proti obsahu těchto listin, se kterými by byl žalovaný povinen se věcně vypořádat.“
50. Krajský soud v Plzni ve zrušujícím rozsudku dále uvedl: „Žalovaným byly předloženy celkem tři emailové zprávy. V první emailové zprávě bylo uvedeno: „Drahá Š.S., v odpověď na Váš dotaz z 1. října 2013 přijmete prosím tuto odpověď“ podle oficiální odpovědi Užhorodské národní univerzity (dříve – Zakarpatská státní univerzita) existovala mezi Zakarpatskou státní univerzitou a Mezinárodním institutem podnikatelství a práva, s.r.o. (MIPP) dohoda ohledně jejich spolupráce v oblasti vzdělávání. Vzhledem k tomu, Zakarpatská státní univerzita vydávala Diplom bakaláře a Diplom magistra dle vzoru MIPP v českém jazyce. Chci Vás informovat, že za kvalitu uskutečňování programů je zodpovědná Užhorodská národní univerzita a Mezinárodní institut podnikatelství a práva, s.r.o. Rovněž přijmete informaci, že přiložené diplomy nejsou ukrajinskými národními diplomy, nejsou ve stanoveném formátu. MIPP není uznávanou vysokou školou Ukrajiny. Ministerstvo školství a vědy Ukrajiny není odpovědné za vzdělávací aktivity MIPP Praha a nemůže garantovat žádná akademická a profesní práva jejich držitelům (míněno držitelům daných diplomů) na území Ukrajiny. Doufám, že tato informace je pro Vás užitečná. Máte-li další otázky, neváhejte se na mne obrátit. S pozdravem T.A., specialista na uznávání Ministerstvo školství a vědy Ukrajiny Kyjev“. Ve druhé emailové zprávě bylo uvedeno: „Vážená paní A., dovoluji nám navázat na

předchozí případ spojený s diplomy vydávanými Mezinárodním institutem podnikatelství a práva, s.r.o. (dále jen MIPP). Tento případ ještě nebyl uzavřen a stále pokračuje. Proto k němu sbíráme další informace. Nedávno jsme byli kontaktováni jedním z držitelů diplomu vydaného MIPP. Je přesvědčen o tom, že má dokument potvrzující platnost diplomu. Abychom mohli dokázat nepravdivost či pravdivost tohoto tvrzení, potřebujeme vaši pomoc. Prosím buďte tak laskava a pomozte nám s potvrzením platnosti diplomu vydaného právním nástupcem Zakarpatské státní univerzity – Užhorodské národní univerzity. Následují otázky, které jsou předmětem našeho zájmu: 1. Je přiložený dokument vydaný Užhorodskou národní univerzitou dne 25.2.2014 potvrzující platnost diplomů Zakarpatské státní univerzity relevantní? Je přiložený diplom platný? 2. Je ukrajinská vysoká škola je oprávněna uznat studijní program vyučovaný na území České republiky; jinak řečeno může ukrajinská vysoká škola vydávat diplomy v českém jazyce a udílet tituly „Bakalář práva“ ve zkratce „Bc.“? 3. Může vědecká rada ukrajinské vysoké školy (Zakarpatské státní univerzity) rozhodnout o úpravě/modifikaci studijního programu tak, že téměř všechny předměty ukrajinského práva jsou nahrazeny českým právem, a to na základě okopírování studijního plánu české právnické fakulty? 4. Může ukrajinská vysoká škola vydávat diplomy jiného než předepsaného formátu? 5. Byla Zakarpatská státní univerzita oprávněna vydávat diplomy jiného než obvyklého ukrajinského formátu speciálně pro území české republiky. Je to možné? Dlužno doplnit, že za každou z pěti položených otázek byl uveden údaj „NE“. Dále bylo v emailové zprávě uvedeno: „V příloze najdete ukázky komunikace mezi MIPP a Zakarpatskou státní univerzitou. Tato komunikace má potvrzovat studijní program vyučovaný na území České republiky a vydávání diplomů a dodatků k nim. Nicméně nikde není zmínka o tom, že daný studijní program je kontrolován/garantován Zakarpatskou státní univerzitou. Jaký je Váš názor na daný dokument?“. Za tímto textem bylo uvedeno: „Tato komunikace je logická v rámci dohody mezi MIPP a Zakarpatskou státní univerzitou, avšak vydání diplomů dle vzoru MIPP nemá souhlas Ministerstva školství a vědy Ukrajiny a nemůže jím být uznáno“. Dále bylo v emailové zprávě uvedeno: „Jak vidíte z výše uvedeného, případ je stále složitější. Zdá se, že jde o nelegální praxi a proto musíme být velmi obezřetní ve svých závěrech ohledně daných diplomů a potřebujeme mít vše potvrzeno z ukrajinské strany. Děkuji velice za vaši pomoc, pozdravy z Prahy L. T.“. Ve třetí emailové zprávě bylo uvedeno: „Vážená L., omlouvám se za zpožděnou odpověď, případ diplomů vydávaných Zakarpatskou státní univerzitou je skutečně velmi složitý. Ministerstvo školství a vědy Ukrajiny se tímto případem zabývá v rámci takzvaného „Diploma Mill“ systému. Podle oficiální odpovědi Užhorodské národní univerzity měla Zakarpatská státní univerzita dohodu s Mezinárodním institutem podnikatelství a práva s.r.o. (MIPP) a vydávala nestátní formát diplomů s tím, že je to formát český a s ohledem na toto berte na vědomí, že takové doklady o vzdělání nejsou Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny uznávány. V současné době Užhorodská národní univerzita nepřebírá žádnou odpovědnost za výše uvedené diplomy a informuje, že jakékoliv dotazy v této věci mají být směřovány na Mezinárodní institut podnikatelství a práva s.r.o. v Praze. Zaslali nám kopii dohody mezi Zakarpatskou státní univerzitou a MIPP; pokud ho potřebujete, mohu vám kopii zaslat. Odpověď na vaše jednotlivé dotazy je vepsána do textu vašeho dotazu odlišnou barvou. Doufám, že jsou informace pro vás užitečné. Budete-li mít další dotazy, obraťte se na mne. Vřelé pozdravy z Ukrajiny T.A., specialista na uznávání ENIC Ukraine Ministerstvo školství a vědy Ukrajiny Kyjev“.

51. Krajský soud v Plzni k tomu ve zrušujícím rozsudku uvedl: „Z právě citovaných emailových zpráv vyplývá, že se nejednalo o oficiální žádost ve smyslu ustanovení Lisabonské úmluvy specifikovaných v bodě B tohoto rozsudku, nýbrž šlo o jakousi neformální komunikaci vedenou v přátelském duchu. Žádost se netýkala žalobkyně, neboť nebyla odůvodněna jejími konkrétními skutkovými okolnostmi, tj. dobou, místem, obsahem studia a výsledky jejího

studia. Měl-li žalovaný za to, že studijní program neuskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách (viz. § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách), resp. jsou důvodné jeho domněnky dokonce až o „podvodném jednání“, byl povinen tyto skutečnosti jednoznačně prokázat, resp. obstarat dostatek podkladů tyto závěry odůvodňující. Žalovaný přesto neučinil nic pro to, aby od ukrajinské strany takové důkazy obstaral. Přitom byl povinen tak učinit nejen pro to, že to byl on, kdo tyto skutečnosti tvrdil, nýbrž i pro to, že obsah žalobkyní předložených listin a listin obstaraných v průběhu správního řízení svědčil o opaku. Žalovaný se jednak vůbec nezabýval obsahem diplomu žalobkyně vydaného Zakarpatskou státní univerzitou a vykonaných zkoušek, ani licencemi a jejich přílohami, které měl k dispozici. Zcela pominul i listinu vydanou Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny ze dne 14.8.2007. Obsah těchto listin, jejich pravost nebyla nijak zpochybněna, je v rozporu se skutečnostmi, které si mezi sebou, bez odkazu na jakékoli konkrétní listiny tyto závěry potvrzující, vyměňovali uvedené osoby v emailové komunikaci. Tyto závěry jsou tak zcela neověřitelné a z toho důvodu nemůžou být způsobilé zpochybnit skutečnosti vyplývající z listin, které jsou součástí správních spisů. Závěry, ke kterým dospěl žalovaný, jsou minimálně předčasné.“

52. Krajský soud v Plzni ve zrušujícím rozsudku konečně uvedl: „Pokud jde o námitky žalobkyně týkající se obsahu vyhlášky č. 322/2005 Sb., o dalším studiu, popřípadě výuce, které se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považují za studium na středních nebo vysokých školách, resp. její přílohy č. 3, je nezbytné uvést, že její obsah svědčí pro skutečnosti tvrzené žalobkyní. Sám o sobě však splnění podmínek pro uznání vysokoškolského vzdělání neprokazuje. Pokud jde o námitky žalobkyně ohledně neúměrně dlouhého správního řízení, je potřebné uvést, že proti nerespektování lhůt pro vydání rozhodnutí lze brojit žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s.ř.s. Nečinnost správního orgánu nezákonnost jeho rozhodnutí neprokazuje.“
53. Dlužno doplnit, že na základě ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s byl žalovaný shora uvedeným právním názorem Krajského soudu v Plzni v dalším řízení vázán.

B

54. Žalovaný v bodu I/10 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „Ministerstvo v souladu s právním názorem Krajského soudu v Plzni doplnilo a shromáždilo kompletní podklady pro vydání rozhodnutí. Především se přepisem ze dne 26. ledna 2017 obrátilo na ENIC UKRAINE se žádostí o posouzení a vyjádření se k Diplomu Žadatelky a s dotazy týkajícími se ukrajinské legislativy. K žádosti mj. připojilo kopii Diplomu Žadatelky, kopii dopisu Ukrajinského ministerstva a kopii Licence AV č. x udělené Ukrajinským ministerstvem dne 10. ledna 2005 Zahraniční univerzitě s platností od 24. prosince 2002 do 31. prosince 2007 pro přípravu cizích státních příslušníků v akreditovaných základních zaměřeních (mezi nimiž byla kvalifikace „bakalář práva“ a „magistr práva“). Vyjádření ENIC UKRAINE obdrželo ministerstvo dne 29. března 2017, resp. 5. dubna 2017.“
55. V bodu III/3 a následujících odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: „Ministerstvo se nejdříve zabývalo otázkou, zda Diplom, který Žadatelka k Žádosti přiložila, byl vydán v souladu s ukrajinskou legislativou. Za tímto účelem ministerstvo kontaktovalo prostřednictvím Evropské sítě národních informačních středisek pro akademickou mobilitu a uznávání (síť ENIC-NARIC), podle čl. IX. 2. 1. Lisabonské úmluvy, partnerské národní informační středisko Ukrajiny. Konkrétně National Information Centre of Academic Mobility, Information and Image Center 26/41 Pavlovska Street, 01135, Kyiv, Ukraine, E-mail: antonuk@enic.in.ua, Web Site: <http://enic.in.ua/index.php/en/>, Contact person: Viktoriya Sergtenko, Head of ENIC Ukraine (ENIC UKRAINE). Způsobem obvyklým pro vzájemné

poskytování informací (e-mailovou komunikací) mezi národními informačními středisky požádalo ministerstvo ENIC UKRAINE již v roce 2014, o ověření dvou diplomů žadatelů o uznání vydaných Zahraniční univerzitou v roce 2010 po ukončení studia na Mezinárodním institutu a k žádosti přiložilo kopie jejich diplomů typově odpovídajících Diplomu a Příloze k Diplomu Žadatelky. ENIC UKRAINE k těmto dvěma diplomům typově shodným s Diplomem Žadatelky sdělilo, že neodpovídají formě diplomů vydávaných ukrajinskými vysokými školami, nemohou přiznávat akademické tituly a nejsou platnými na území Ukrajiny. V souladu s právním názorem Krajského soudu v Plzni vysloveným ve Druhém zrušujícím rozsudku byl ministerstvem dne 26 ledna 2017 znovu kontaktován ENIC UKRAINE ve věci Žádosti Žadatelky, aby posoudil Diplom Žadatelky a dotazován na ukrajinský právní řád upravující oblast vysokého školství, konkrétně na ukrajinský zákon o vysokém školství, platný v době Žadatelčina studia. Tato skutečnost vyplývá z e-mailu, který je součástí spisové dokumentace a který byl důkazně proveden postupem dle § 51 odst. 2 správního řádu, tedy mimo ústní jednání. Provádění tohoto důkazu mimo ústní jednání proběhlo dne 12. dubna 2017, kdy Žadatelka se provedení tohoto důkazu účastnila nabližením do spisu a provedení důkazu mimo ústní jednání je zaznamenáno v protokole pod č.j. MSMT-5832/2017. Ministerstvo obdrželo reakci ENIC UKRAINE dne 29. března 2017 prostřednictvím e-mailové zprávy (dále jen „rozhodný e-mail“), resp. dne 5. dubna 2017, kdy oba tyto e-maily jsou, co se týče textu dotazu ministerstva a odpovědi ENIC UKRAINE obsahově totožné. E-mail ze dne 5. dubna 2017 byl opatřen pouze z procesní opatrnosti, kdy byl doplněn o přesnější identifikaci zpracovatele vyjádření. Ministerstvo v rámci provedených důkazů pak vycházelo pouze z vyjádření ENIC UKRAINE, obsaženém v e-mailech ze dne 29. března 2017 a 5. dubna 2017 (dále též „rozhodné vyjádření“). Tento rozhodný email proveden jako důkaz rovněž mimo ústní jednání dne 12. dubna 2017 za přítomnosti Žadatelky. Z rozhodného e-mailu ENIC UKRAINE vyplývají ve vztahu k Žadatelce následující skutečnosti: Oblast týkající se poskytování vysokoškolského vzdělání je, resp. v období studia Žadatelky byla upravena, v rámci ukrajinského právního řádu zákonem Ukrajiny o vysokém školství, č. 2984-III ze dne 17. února 2002 (dále jen „Ukrajinský zákon“). Vysokoškolská kvalifikace je v rámci Ukrajinského zákona upravena článkem 8, článek 9 stanoví formát a obsah dokladů o vysokoškolském vzdělání. Dle právního řádu Ukrajiny vysokoškolské diplomy musí být vydávány v ukrajinském jazyce, nikoliv v českém jazyce. Proto absolventi studijního programu „Právo“ nemohou legálně obdržet akademický titul „bakalář práva“ ve zkratce „Bc.“ a „magistr práva“ ve zkratce „Mgr“. Vědecká rada Zahraniční univerzity nemůže provádět změny ve studijních plánech specifikovaného programu a oboru pro výuku českých státních příslušníků na území České republiky. Diplom magistra DP č. x, M č. x ze dne 3. května 2008 vydaný Zakarpatskou státní univerzitou v českém jazyce na jméno L.M. není platný. Při hodnocení rozhodného e-mailu jakožto důkazu vychází ministerstvo ze skutečnosti, že ENIC UKRAINE (výše specifikovaný National Information Centre of Academic Mobility) působící jako součást Ukrajinského ministerstva je orgán zřízený podle článku IX. 2 Lisabonské úmluvy, který dle čl. IX.2 odst. 2 Lisabonské úmluvy: usnadňuje přístup ke směrodatným a přesným informacím o vysokoškolském systému a kvalifikacích země, v níž je umístěno, usnadňuje přístup k informacím o vysokoškolských systémech a kvalifikacích ostatních Stran, poskytuje radu nebo informace v záležitostech uznávání a hodnocení kvalifikací v souladu s vnitrostátními zákony a podzákonnými předpisy. ENIC UKRAINE plní své úkoly dle Společné charty ENIC/NARIC z 9. června 2004 (Joint ENIC/NARIC Charter of Activities and Services), část II. 1 Úkoly a činnosti spočívající zejména v poskytování „odpovídajících, spolehlivých a ověřených informací o kvalifikacích, vzdělávacích systémech a uznávacích procedurách jednotlivým držitelům kvalifikací, vysokoškolským institucím, zaměstnavatelům, profesním organizacím, veřejným autoritám, partnerům v síti ENIC/NARIC a dalším zainteresovaným stranám.“ Ke stejným závěrům došel ostatně i

Krajský soud v Plzni, kdy v rozsudku ze dne 24. února 2016, čj. 30 A 145/2014 - 106 uvedl: „Žalovaný svým postupem zjevně shromažďoval v průběhu odvolacího řízení další podklady pro rozhodnutí, zejména prostřednictvím ENIC Ukrajine, to je prostřednictvím instituce, která jako Národní informační centrum akademické mobility v součinnosti s Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny je oprávněna poskytovat informace o vnitrostátních právních předpisech v oblasti vzdělávání, udělování kvalifikace a je pověřena k provádění výměny informací v rámci informační sítě s cílem zajistit účinné fungování mechanismu poznávání dokladů a potvrzení vydávaných na Ukrajině“. Ministerstvo proto konstatuje, že ENIC UKRAINE je v oblasti poskytování expertních informací o vysokoškolském vzdělávacím systému Ukrajiny a v předmětném řízení s ohledem na kompetenci tohoto orgánu v proceduře uznávání zahraničních vysokoškolských kvalifikací nepochybně kompetentním cizozemským orgánem. Na základě skutečností, jež jsou součástí správního spisu, lze dojít k závěru, že Žadatelkou absolvovaný studijní program disponoval potřebou akreditací na základě licence jiné než je uvedena v dopise Ukrajinského ministerstva. Toto vzdělávání však dle rozhodného vyjádření ENIC UKRAINE mohlo být realizováno pouze na území Ukrajiny, nikoliv v České republice. Současně pak rozhodný studijní program dle právního řádu Ukrajiny neumožňuje, aby Vědecká rada Zahraniční univerzity mohla provádět změny ve studijních plánech rozhodného programu a oboru pro výuku českých státních příslušníků na území České republiky. Na základě všech těchto skutečností (v souladu s informací obsaženou v rozhodném e-mailu ENIC UKRAINE) ministerstvo došlo k závěru, že Diplom předložený Žadatelkou není platný, kdy Žadatelka neabsolvovala studium, které by bylo možno považovat za vysokoškolské (v souladu s udělenou zahraniční licencí) a nezískala ukrajinské vysokoškolské vzdělání, které by mohlo být uznané postupem dle § 89 a násl. zákona o vysokých školách. Z úřední činnosti, resp. z rozhodného e-mailu je ministerstvu známo, že problematika vysokého školství a vzdělávání je na Ukrajině upravena zákonem Ukrajiny o vysokém školství, č. 2984-III schváleného dne 17. února 2002 (Ukrajinský zákon), kdy důležitý je článek 8 tohoto zákona. V období studia Žadatelky (dále též „rozhodné období“) byla vysokoškolská kvalifikace v rámci ukrajinského právního řádu upravena v článku 8 Ukrajinského zákona (tyto skutečnosti byly potvrzeny i vyjádřením ENIC UKRAINE vztahující se k žádosti Žadatelky). Ministerstvo pak Ukrajinský zákon učinilo součástí spisové dokumentace, kdy provedlo prostý překlad článku 8 tohoto zákona. Ustanovení čl. 8 Ukrajinského zákona v ukrajinském jazyce zní: „....“ V překladu do českého jazyka vyhotoveného ministerstvem článek 8 Ukrajinského zákona zní: „Článek 8. Kvalifikační stupně vysokoškolského vzdělání Mladší specialista - kvalifikační stupeň vysokoškolského vzdělání u osoby, která na základě úplného středního vzdělání získala neúplné vysokoškolské vzdělání, zvláštní dovednosti a znalosti, dostačující k plnění výrobních funkcí určitého stupně odborné činnosti, které jsou spojené se základními pracovními pozicemi v dané formě hospodářské činnosti. Osoby, které dokončily výuku v akreditovaném vyšším odborném učilišti, v centru profesně-technického vzdělání, můžou obdržet kvalifikační stupeň mladší specialista v daném oboru (specializaci), od kterého rovněž začíná příprava pracovníka vyššího kvalifikačního stupně. (Část první článku 8 byla doplněna odstavcem 2 ve shodě se Zákonem č. 1158-IV (1158-15) ze dne 11. 09. 2003). Osoby, které mají částečné všeobecné střední vzdělání, můžou současně studovat podle programu odborného vzdělávání na mladšího specialistu, a zároveň získávat úplné střední vzdělání. Bakalář - kvalifikační stupeň vysokoškolského vzdělání u osoby, která na základě úplného všeobecného středního vzdělání získala základní vysokoškolské vzdělání, zásadní a zvláštní dovednosti a znalosti které ve vztahu k objektu práce (činnosti) jsou dostačující pro plnění úkolů a povinností (pracovních úkonů) určité úrovně odborné činnosti, které jsou spojeny se základními pracovními pozicemi v dané formě hospodářské činnosti. Příprava odborníků bakalářského kvalifikačního stupně může probíhat na základě kvalifikačního stupně mladší specialista. Osoby, které během vzdělávání podle odborně-

vzdělávacího programu přípravy bakalářů na vysokých školách druhého až čtvrtého akreditačního stupně přerušily studium, mají právo získat podle individuálního programu kvalifikační stupeň mladší specialista v jedné ze specializací, shodné s oborem přípravy bakaláře, a to na stejné nebo jiné akreditované vysoké škole. Specialista - kvalifikační stupeň vyššího vzdělání, udělený osobě, která na základě kvalifikačního bakalářského stupně získala úplné vyšší vzdělání, speciální dovednosti a znalosti, dostačující pro plnění úkolů a povinností (pracovních úkonů) určité úrovně odborné činnosti, které jsou spojeny se základními pracovními pozicemi v dané formě hospodářské činnosti. Magistr - kvalifikační stupeň vysokoškolského vzdělání osoby, která na základě bakalářského kvalifikačního stupně získala úplné vysokoškolské vzdělání, nabyta speciální dovednosti a znalosti, dostačující pro plnění úkolů a povinností (pracovních úkonů) inovačního rázu a určitého stupně odborné činnosti, které jsou spojeny se základními pracovními pozicemi v dané formě hospodářské činnosti. Příprava odborníků s kvalifikačním stupněm magistra může probíhat na základě kvalifikačního stupně specialisty. Osoby, které během vzdělávání podle odborně-vzdělávacího programu přípravy magistra přerušily studium, mají právo získat podle individuálního programu kvalifikační stupeň specialista ve stejném nebo příbuzném oboru, a to na stejné nebo jiné akreditované vysoké škole. Příprava odborníků kvalifikačního stupně specialista a magistr zdravotnického a veterinárně-zdravotnického zaměření může probíhat na základě úplného všeobecného středního vzdělání.“ V článku 8 Ukrajinského zákona jsou tedy definovány dosažitelné úrovně vysokoškolského vzdělání, kterými jsou „Молодший Спеціаліст“ (mladší specialista), „Бакалавр“ (bakalář), „Спеціаліст“ (specialista) a „Магістр“ (magistr). Z výše uvedeného ministerstvo konstatuje za zcela zjevné, Ukrajinský zákon pro tyto stupně vzdělání nezavádí žádné akademické tituly, který je uveden na Žadatelkou předložené kvalifikaci vydané Zahraniční univerzitou. Žadatelka tedy nemůže na „ukrajinském“ Diplomu mít přiznaný titul „magistr práva“, který ukrajinský zákon nezná. Tento závěr taktéž potvrdilo ENIC UKRAINE v rozhodném e-mailu. V části I Lisabonské úmluvy jsou definovány pojmy související s uznáváním zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, jako např. „vysokoškolská kvalifikace“, „uznám“, „vysokoškolské vzdělávání“, „vysokoškolská instituce“, „vysokoškolský program“. V čl. VIII. 1 a IX.2 Lisabonská úmluva stanoví mechanismy usnadňující uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace, zejména poskytování adekvátních informací o institucích náležejících do vysokoškolského vzdělávacího systému a „zda kvalita kvalifikací vydaných těmito institucemi opravňuje uznání ve Straně, v níže o uznání žádáno“ a zřízení národních informačních středisek a jejich kompetence. Jednotlivá ustanovení Lisabonské úmluvy jsou pak podrobně vyložena v důvodové zprávě k ní. Podle § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách podkladem pro uznání je originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle tohoto zákona, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí.“ Vysokoškolské vzdělání se podle § 44 odst. 1 zákona o vysokých školách získává studiem v rámci akreditovaného studijního programu podle studijního plánu stanovenou formou studia, přičemž oprávnění uskutečňovat akreditované studijní programy a udělovat akademické tituly má podle § 2 zákona o vysokých školách pouze vysoká škola. V procesu posuzování zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace dle shora citovaných ustanovení zákona o vysokých školách je zjišťováno, zda zahraniční vzdělání naplňuje tyto podmínky a zdaje tedy srovnatelné s vysokoškolským vzděláním absolventu akreditovaných studijních programů uskutečňovaných vysokými školami v České republice. Předpokladem pro uznání zahraničního vzdělání v České republice je pak předložení platného zahraničního diplomu vydaného v souladu s právními předpisy státu, podle nichž studium probíhalo a prokazující nabytí vysokoškolského vzdělání včetně akademických oprávnění uznávaného dle

právních předpisů daného státu. Lisabonská úmluva nepřipouští uznání jiných, než v ní definovaných a tedy autentických kvalifikací vydávaných uznávanými vysokoškolskými zařízeními, které jsou součástí vysokoškolského vzdělávacího systému daných zemí. Nemusí být tedy autentickou kvalifikací země svého původu ta, která by byla vydána pro použití na území druhého státu s úmyslně jiným obsahem (např. zřejmě v jiném jazyce, než který je úředním jazykem země původu). Nemusí být autentickou kvalifikací země svého původu ta, která osvědčuje svému držiteli přiznání jiného akademického titulu, než který odpovídá právu dané země. Taková kvalifikace pak neosvědčuje, jak Lisabonská úmluva žádá, úspěšné ukončení vzdělávacího vysokoškolského programu země svého původu. Taková kvalifikace pak nemůže být dle Lisabonské úmluvy, ani dle zákona o vysokých školách osvědčena. Ministerstvo tedy po doplnění podkladu rozhodnutí vážících se k osobě Žadatelky a provedení důkazu dospělo ke shodným zjištěním a závěrům jako Univerzita pro zamítnutí Žádosti, tj. nelze uznat Žadatelkou předloženou kvalifikaci neplatnou pro území Ukrajiny za rovnocennou platné kvalifikaci (diplomu) vydávanému v souladu s právním řádem České republiky vysokou školou absolventovi magisterského studijního programu „Právo a právní věda“.

56. Žalovaný pak dále v bodech IV/1 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „Žadatelka uvádí, že odvolání podala z důvodů: „kdy vyjádření, odůvodnění a předkládané argumenty Západočeskou univerzitou v Plzni (dále jen „ZČU“) v citovaném rozhodnutí jsou v rozporu s právními předpisy, oficiálními prohlášeními, deklarovanou vůlí stran veřejných orgánů, doporučeními, metodikou aj. platnými nejen v době před počátkem žadatelčina studia, ale i po celou dobu studia a několik let poté, a na základě kterých žadatelka přistoupila k výše uvedenému studiu, tímto studiem řádně prošla a řádně jej ukončila. V odvolání Žadatelka uplatnila námitku nesprávnosti Napadeného rozhodnutí, porušení zásady legitimního očekávání, porušení právního názoru Krajského soudu v Plzni a zásahu do práv nabytých v dobré víře Žadatelka s odkazem na svá tvrzení a jí předložené listiny má za prokázané, že získala úplné vysokoškolské vzdělání, studium bylo řádné a v souladu s předpisy obou států a se souhlasem příslušných orgánů veřejné moci, vzdělání je srovnatelné se vzděláním ve studijním programu na vysoké škole v ČR a způsobilé k uznání. Žadatelka navrhuje, aby odvolací správní orgán rozhodnutí změnil nebo je případně zrušil a věc vrátil k novému projednání Univerzitě. Žadatelka namítla, že není pravdou, že by jí absolvovaný studijní program nebyl zahraničním vysokoškolským studijním programem a vzdělání, které nabyla, nebylo „předstíraným zahraničním vzděláním“. Dle Žadatelky je studijní program, který v rámci svého studia absolvovala řádně akreditovaný a předložený Diplom je plně v souladu s právním řádem Ukrajiny. Odkázala se na kopii dopisu Ukrajinského ministerstva, v němž je mj. zmíněna platnost licence rozhodného studijního programu a akreditace pro Zahraniční univerzitu jakožto ukrajinské vysoké školy. Rozhodná licence se však vztahuje pouze na část období, ve kterém Žadatelka byla studentkou Zahraniční univerzity, resp. Mezinárodního institutu. Její obsah nekoresponduje se sdělením v dopise Ukrajinského ministerstva. Není v ní uvedeno, o jaké cizí státní příslušníky se jedná, zda jsou to státní příslušníci České republiky nebo jiného státu, obsahuje jejich nejvyšší počet, přičemž počet studentů státních příslušníků České republiky v Mezinárodním institutu byl rozhodně vyšší než 50 na jeden akademický rok a že příprava má být zaměřena na české právo. Tato tvrzení jsou vyvrácena rozhodným vyjádřením ENIC UKRAINE. Ze správního spisu pak sice vyplývá, že Zahraniční univerzita disponovala licenci pro přípravu magistrů v oboru právo, současně však je v řízení nesporné, že vlastní vzdělání poskytoval Mezinárodní institut. I v tomto ohledu je zásadní názor vyjádřený ENIC UKRAINE, podle něhož modifikovaný studijní program absolvovaný Žadatelkou nedisponuje rozhodnou akreditací, kdy tato skutečnost byla předmětem dokazování v rámci správního řízení a byla prokázána na základě rozhodného vyjádření ENIC UKRAINE. Pokud pak

Žadatelka ohledně doložení akreditace jí absolvovaného studijního programu a působení Zahraniční univerzity a Mezinárodního institutu na území České republiky v souladu s předpisy obou států a se souhlasem příslušných orgánů veřejné moci argumentovala vyhláškou č. 249/2003 Sb., kterou se mění vyhláška č. 183/1998 Sb., kterou se stanoví, které další studium, popřípadě výuka se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považuje za studium na středních nebo vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů (účinnou od 1. září 2003) a vyhláškou č. 322/2005 Sb., o dalším studiu, které se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považují za studium na středních nebo vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), nelze na základě skutečnosti, že rozhodný studijní program i Mezinárodní institut byl obsažen v příloze této vyhlášky, dojít k závěru, že sama tato skutečnost stačí k uznání Žadatelčiny žádosti. V rámci zařazení studijního programu do přílohy vyhlášky nebyla vlastní povaha studijního programu posuzována, tedy nebyla ani posuzována skutečnost, zda je studijní program realizován v souladu s právním řádem Ukrajiny. Citovaná vyhláška sledovala zcela jiný účel, tedy není pro posouzení vlastní žádosti rozhodná. Odkázat se v tomto ohledu lze na str. 26 odůvodnění Druhého zrušujícího rozsudku vydaného na základě žaloby Žadatelky (č. j. 30 A 142/2015-95 ze dne 21. září 2016): „Pokud jde o námitky žalobkyně týkající se obsahu vyhlášky č. 322/2005 Sb., o dalším studiu, popřípadě výuce, které se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považují za studium na středních nebo vysokých školách, resp., její přílohy č. 3, je nezbytná uvést, že jejich obsah svědčí pro skutečnosti tvrzená žalobkyní. Sám o sobě však splnění podmínek pro uznání vysokoškolského vzdělání neprokazuje. Pokud pak Žadatelka argumentuje v odvolání, že dokladem o tonu že se v jejím případě jednalo o zahraniční studijní program, akreditovaný v zahraničí, je diplom vydaný zahraniční vysokou školou, odvolává se ministerstvo na výše uvedené, zejména na skutečnost, že Diplom byl vydán v rozporu s právními předpisy Ukrajiny. Aby se jednalo o zahraniční vysokoškolský diplom, muselo by studium, resp. samotný diplom splňovat zákonné požadavky státu, v rámci kterého daná vysoká škola působí. Je pravdou, že vlastní studium může být realizováno i na území cizího státu, tato skutečnost však pro posouzení vlastní Žádosti není podstatná. Držitele Diplomu nepovažuje ENIC UKRAINE dle právního řádu Ukrajiny za absolventa s vysokoškolským vzděláním. Tento názor je pro posouzení odvolání Žadatelky ministerstvem stěžejní. K této námitce ministerstvo uvádí, že rozhodným důvodem pro zamítnutí Žádosti je skutečnost, že v případě Žadatelkou předloženého Diplomu tento nesplňuje požadavky ukrajinského právního řádu, kdy tento není na Ukrajině uznatelný. Za těchto okolností se pak nemůže jednat o vysokoškolské vzdělání uznatelné na území České republiky. Žadatelka v odvolání argumentuje porušením principu legitimního očekávání, kdy poukazuje na skutečnost, že její vzdělání již bylo v roce 2008 Univerzitou (rozhodnutím ze dne 6. srpna 2006 a osvědčením č. ZČU N 621 /OS ze dne 8. srpna 2006) uznáno za rovnocenné vzdělání absolventa magisterského studijního programu „Právo a právní věda“ a že Prvním zrušovacím rozsudkem bylo uznávací rozhodnutí Univerzity vydané v roce 2008 zrušeno z formálních důvodů a Univerzitě bylo uloženo vydat nové (tedy kladné) rozhodnutí v předepsané formě. Ministerstvo konstatuje, že právní zásada ochrany dobré víry (§ 2 odst. 3 správního řádu) a právní zásada právní jistoty (§ 2 odst. 4 správního řádu) patří mezi základní zásady, ze kterých vychází správní řád a které zásadně determinují vlastní správní řízení. Příklad Žadatelky je však nezbytné vnímat v kontextu dalších právních zásad, ze kterých vychází správní řád, resp. na kterých spočívá vlastní správní řízení a které stojí v „opozici“ vůči právním zásadám, kterých se Žadatelka dovolává. Potencionální střet těchto zásad pak musí být řešen obecným testem proporcionality. V tomto smyslu je důležité zmínit zejména právní zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu) a právní zásadu ochrany veřejného zájmu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Jednou z obecných zásad správního

řízení (zmiňovanou již. výše) je zásada materiální pravdy, tedy zjištění skutkového stavu věci, o kterém nepanují důvodné pochybnosti, z něhož musí každé správní rozhodnutí vycházet, tedy i rozhodnutí vydávané v řízení o novém projednání žádosti. Správ ní rozhodnutí vyhovující žádosti musí být opřeno o zjištění skutkového stavu v rozhodované věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedině takové rozhodnutí je možné považovat za zákonné. Právní řád ani judikatura nevylučují změnu rozhodovací praxe správního orgánu, ten je však v takovém případě povinen změnu své dosavadní správní praxe náležitě odůvodnit. K tomuto více viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 1 Afs 50/2009-233 ze dne 16. března 2010: „Pokud pak správní orgán zamýšlí rozhodnout v obdobném či shodném případě jiným způsobem, může tak učinit pouze, jak stanoví j 2 odst. 4 správního řádu, pokud je to důvodné. Jinými slovy zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá v žádném případě absolutní hodnotu a je např. omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat. Zde musí Nejvyšší správní soud souhlasit v názorem krajského soudu, že zásada legitimního očekávání je omezena zejm. zásadou legality (§2 odst. 1 a 2 správního řádu) či zásadou účelnosti a souladu zvoleného řešení s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu). Lze tedy přitakat krajskému soudu, že jedním ze závažných důvodů, na základě nichž může správní orgán prolomit legitimní očekávání účastníku správního řízení, by mohl být např. rozpor rozhodování správního orgánu s právními předpisy“. Zásada legitimního očekávání, kterou lze též charakterizovat jako zásadu formální spravedlnosti, vychází z toho, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy, které nastanou v budoucnu, rozhodovat způsobem obdobným. Tato zásada „oprávněné důvěry v právo a právní řád“, která sice nedává žadatelům („adresátům veřejné správy, resp. veřejné moci“) jako taková, absolutní nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem předvídatelným, ale zavazuje správní orgán k tomu, aby svůj postup a způsob rozhodnutí vždy řádně odůvodnil racionálními argumenty, které ob stojí zejména z hlediska základních zásad správního řádu. Pokud se tedy správní orgán rozhodne odchýlit od své dosavadní rozhodovací praxe, musí tento postup náležitě odůvodnit. V předmětném řízení byly jednoznačně zjištěny skutečnosti neumožňující podle Lisabonské úmluvy i zákona o vysokých školách uznání Žadatelkou předložené zahraniční kvalifikace. Jelikož Univerzita řádně doložila skutečnosti odůvodňující změnu dosavadní rozhodovací praxe a v napadeném rozhodnutí ji řádně odůvodnila, neprokázalo se tedy porušení zásady legitimního očekávání. Ministerstvo soudí, že Univerzita ve svém rozhodnutí dokázala dostatečně odůvodnit závěr, proč se odchýlila od předchozího kladného rozhodnutí i jaké skutečnosti k tomuto odklonu vedly, kdy se ministerstvo s tímto odůvodněním plně ztotožňuje. Absolvování magisterského studijního programu v oboru právo je klíčovou podmínkou pro výkon jakékoli právnické profese, včetně regulovaných povolání. Je tedy ve veřejném zájmu, aby toto vzdělání bylo poskytováno pouze vysokými školami, které k tomuto mají příslušné oprávnění, v České republice, tím je akreditace dle zákona o vysokých školách. Obdobně je tomu tak i v zahraničí. V případě Ukrajiny, která je stejně jako Česká republika signatářem Lisabonské úmluvy, jsou těmito nástroji licence studijních programů a akreditace ukrajinských vysokých škol udělovány Ukrajinským ministerstvem (jak vyplývá z rozhodného e-mailu ENIC UKRAINE). Udělování akreditací je nástrojem kontroly státu vysokých škol, prostřednictvím něhož stát zajišťuje, že studijní program bude vyučován pouze tou vysokou školou, která k tomu má dostatečné personální a materiální zabezpečení, a že poskytované vzdělání bude kvalitní. Povinnost akreditace studijního programu se přitom vztahuje na všechny druhy vysokých škol, včetně soukromých. Na subjekty, které byly zřízeny dle právních předpisů České republiky, avšak nezískaly oprávnění působit jako soukromá vysoká škola, spolupracují se zahraniční vysokou školou a poskytují zahraniční vysokoškolské vzdělání na území České republiky, je akreditace zahraničního studijního programu i zahraniční vysoké školy zcela nezbytným

předpokladem pro jejich působení na území České republiky, a to jak v minulosti (v rozhodném období), tak v současnosti. Zákonem č. 137/2016 Sb. kterým se mění zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, byly s účinností od 1. září 2016 stanoveny podmínky pro působení zahraničních vysokých škol nebo jejich poboček na území České republiky s tím, že uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace získané na těchto zahraničních vysokých školách a jejich pobočkách podléhá uznání dle ust. § 89 a násl. zákona o vysokých školách. Ministerstvo dále uvádí, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu není změna rozhodovací praxe vyloučena dále v případě, kdy předchozí rozhodovací praxe správního orgánu byla v přímém rozporu s právními předpisy. Ministerstvo se v tomto odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. března 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233: „Pokud pak správní orgán zamýšlí rozhodnout v obdobném či shodném případě jiným způsobem, může tak učinit pouze, jak stanoví § 2 odst. 4 správního řádu, pokud je to důvodné. Jinými slovy, zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá v žádném případě absolutní hodnotu a je např. omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat. Zde musí Nejvyšší správní soud souhlasit s názorem krajského soudu, že zásada legitimního očekávání je omezena zejm. zásadou legality (§ 2 odst. 1 a 2 správního řádu) či zásadou účelnosti a souladu zvoleného řešení s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu). Lze tedy přitakat krajskému soudu, že jedním ze závažných důvodů, na základě nichž může správní orgán prolomit legitimní očekávání účastníků správního řízení, by mohl být např. rozpor rozhodování správního orgánu s právními předpisy“. Dle názoru ministerstva předchozí uznávací rozhodovací praxe u absolventů Zahraniční univerzity byla v rozporu s právními předpisy, kdy nebyly splněny podmínky pro uznávání obdobného vzdělání. Více se ministerstvo odkazuje na vlastní Napadené rozhodnutí, se kterým se plně ztotožňuje. Dle obecného testu proporcionality tak ministerstvo má za to, že veřejný zájem v tomto případě převyšuje zájem na legitimním očekávání Žadatelky, kdy v souladu se současnou rozhodovací praxí Univerzita dokázala dostatečně svůj odklon od své předchozí rozhodovací praxe v Napadeném rozhodnutí odůvodnit. Ministerstvo současně konstatuje, že předchozí rozhodovací praxe byla v přímém rozporu s právními předpisy. Námitku porušení principu legitimního očekávání a s tím související porušení práva nabytého v dobré víře považuje ministerstvo za nedůvodnou. Vyjádření ENIC UKRAINE ze dne 29. března 2017, resp. 5. dubna 2017 potvrzuje existenci ukrajinského zákona upravující oblast poskytování vysokoškolského vzdělání na Ukrajině, účinného v době studia Žadatelky. Jak již bylo výše uvedeno Je jím zákon Ukrajiny o vysokém školství, č. 2984-III ze dne 17. února 2002, kdy důležitý je článek 8 tohoto zákona. Samotná vysokoškolská kvalifikace je v rámci ukrajinského zákona upravena článkem 8 (tyto skutečnosti byly potvrzeny i vyjádřením ENIC UKRAINE vztahujícím se k Žádosti Žadatelky). Ministerstvo Ukrajinský zákon učinilo součástí spisové dokumentace, kdy provedlo i prostý překlad článku 8 tohoto zákona. Stejný závěr, k jakému ministerstvo došlo na základě Ukrajinského zákona, pak potvrdil i ENIC UKRAINE. Ministerstvo tedy vlastním studiem Ukrajinského zákona došlo ke stejnému závěru, jaký vyplývá z rozhodného vyjádření a jak uvedla i Univerzita. Z provedeného vyjádření, resp. z Ukrajinského zákona vyplývá, že Žadatelka neabsolvovala studium, které by mohlo být označeno za vysokoškolské, a tedy uznáno postupem dle § 89 a násl. zákona o vysokých školách. Ministerstvo shledává, že i tato námitka Žadatelky je nedůvodná, kdy se ministerstvo plně ztotožňuje s Napadeným rozhodnutím a stejně tak jako Univerzita dospělo k závěru, že Žadatelkou předložená kvalifikace není kvalifikací vydanou vysokou školou, která je součástí vysokoškolského vzdělávacího systému Ukrajiny, kdy tuto kvalifikaci nelze v souladu s Lisabonskou úmluvou, resp. v souladu se zákonem o vysokých školách uznat. Podklady opatřené jak v rámci správního řízení prvního stupně, tak v řízení odvolacím tvoří v tomto ohledu dostatečný podklad plně v souladu s právní zásadou materiální

pravdy. Pokud pak studium Žadatelky nelze považovat za vysokoškolské studium dleprávního řádu Ukrajiny, nelze toto považovat za vysokoškolské studium ani ve světle Lisabonské úmluvy, tedy v souladu s Lisabonskou úmluvou nemůže být toto uznáno. Nicméně pro rozhodnutí v dané věci je závěr (doložený jednoznačným vyjádřením kompetentního ukrajinského orgánu), že předložený Diplom (kvalifikace) není platný, rozhodující. Lze shrnout: Žadatelka předložila k uznání kvalifikaci, která v zemi, kde měla Zahraniční univerzita, která Diplom a Dodatek k Diplomu vydala, sídlo, není uznávanou vysokoškolskou kvalifikací (Diplomem), nepřiznává svému držiteli oprávnění spojená se získáním vysokoškolské kvalifikace jako je přístup k dalšímu studiu (doktorskému), udělení akademického titulu a jeho užívání nebo přístup k profesním činnostem odpovídajícím získané kvalifikaci. Takováto kvalifikace proto nemůže být osvědčena ani dle Lisabonské úmluvy a ani dle zákona o vysokých školách za rovnocennou kvalifikaci absolventa akreditovaného magisterského studijního programu uskutečňovaného vysokou školou v České republice. Ministerstvo konstatovalo, že námitky a argumenty Žadatelky uplatněné v průběhu řízení nejsou dostatečnou právní a věcnou oporou pro zrušení či změnu Napadeného rozhodnutí a jsou nedůvodné. Nemohou zvrátit skutečnosti, které vedly k zamítnutí Žádosti. Hodnocená vysokoškolská kvalifikace (Diplom) vydaná Zahraniční univerzitou nesplňuje požadavky Ukrajinského zákona o vysokém školství a není uznávána na území Ukrajiny jako doklad o vysokoškolském vzdělání se stejnými právy jako držitelé diplomů jiných ukrajinských univerzit. Žadatelkou předložený Diplom a Příloha k Diplomu tedy nedokládá vysokoškolskou kvalifikaci uznanou zemí, v níž byla získána, resp. pod jejíž právní režim Zahraniční univerzita spadá a tedy ani dle Lisabonské úmluvy. V předmětném řízení byly jednoznačně zjištěny skutečnosti neumožňující podle Lisabonské úmluvy i zákona o vysokých školách uznání předložené zahraniční kvalifikace. Jelikož ministerstvo neshledalo žádné zásadní právní vady napadeného rozhodnutí Univerzity či předcházejícího řízení (které by způsobovaly jeho nezákonnost), rozhodlo tak, jak je ve výroku uvedeno.“

C

57. Podle § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice: a) ministerstvo, jestliže je Česká republika vázána mezinárodní smlouvou se zemí, kde je zahraniční vysoká škola zřízena a uznána, a ministerstvo je touto smlouvou k uznání zmocněno, b) v ostatních případech veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.
58. Podle § 89 odst. 3 zákona o vysokých školách veřejná vysoká škola vydá osvědčení na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy nebo na základě rozsahu znalostí a dovedností osvědčených vysokoškolskou kvalifikací.
59. Podle § 95 odst. 2 zákona o vysokých školách je podkladem pro uznání originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle tohoto zákona, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí. V případě potřeby se připojí úředně ověřený překlad těchto dokladů.
60. Podle § 95 odst. 5 zákona o vysokých školách zjistí-li veřejná vysoká škola nebo podle § 89 odst. 2 ministerstvo, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné, žádost o uznání zamítne.
61. Z právě citovaných ustanovení zákona o vysokých školách vyplývají dvě podmínky pro

„uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace“. Zaprvé, žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace musí podat „absolvent zahraniční vysoké školy“. Zadruhé, „studijní programy po jejich srovnání“ nesmí být „v podstatných rysech odlišné“. Dlužno doplnit, že skutečnost, že je někdo absolventem zahraniční vysoké školy se dokládá „originálem nebo úředně ověřenou kopií diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originálem nebo úředně ověřenou kopií dodatku k diplomu a doplňující informací o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle tohoto zákona, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí“.

D

62. Žalobkyně naplnění první podmínky doložila předložením ověřené kopie diplomu vydaného Zakarpatskou státní univerzitou dne 3. 5. 2008, přílohou k diplomu o vysokoškolském vzdělání a dodatečnou informací, ve které bylo krom jiného uvedeno: „Typ vzdělávací instituce státní univerzita IV. stupně akreditace státní forma vlastnictví“ ze dne 28. 4. 2008.
63. Krom těchto listin žalobkyně předložila zejména Protokol o vykonaných státních závěrečných zkouškách ze dne 23. 4. 2008, resp. 24. 4. 2008, Seznam členů zkušební komise a Seznam předmětů, které obsahoval studijní program.
64. Součástí spisového materiálu pak dále bylo především vyjádření Ministerstva školství a vědy Ukrajiny ze dne 14. 8. 2007, ve kterém bylo krom jiného uvedeno: „Ministerstvo školství a vědy Ukrajiny informuje, že Zakarpatská státní univerzita, řádně akreditovaná dle IV. nejvyššího na Ukrajině stupně akreditace, obdržela licenci a státní akreditaci (certifikát o akreditaci ND – IV č. 074607), pro přípravu magistrů se zaměřením 0601 Právo, obor 8.060101 Právní věda, která je platná do 1. července 2012. Výše uvedená akreditace se vztahuje na přípravu státních příslušníků České republiky na základě licence AV č. x vydané ZakSU a opravňuje k přípravě specialistů, kteří jsou cizími státními příslušníky. Po ukončení pětiletého studijního cyklu dosahují absolventi Právnické fakulty ZakSU kvalifikačního stupně vzdělání (akademický titul) „Magistr právních věd“. Podle normativně právních aktů, týkajících se vysokoškolského vzdělávání platných na Ukrajině je Vědecká rada ZakSU oprávněna při přípravě státních příslušníků České republiky provádět změny ve studijních plánech a pracovních programech zařazením bloků disciplín dle volby vzdělávací instituce a dle volby studentů za účelem prohloubeného studia právního systému České republiky, mezinárodního práva, Evropského práva aj., a to v rozsahu nezbytném pro dosažení souladu magisterského studijního programu akreditovaného v ZakSU s magisterským studijním programem Právo a právní věda, který uskutečňují vysoké školy v České republice. Výše uvedené změny uskutečnila ZakSU za účelem provedení procedury uznání (nostrifikace) v České republice příslušných dokladů (diplomů) o vzdělání vydaných univerzitou. Doufáme, že informace poskytnuté v tomto dopise přispějí k další spolupráci v oblasti vysokoškolského vzdělávání a vědy mezi vysokými školami Ukrajiny a České republiky.“
65. Za situace, kdy správní orgány nepředložily žádné rozhodnutí příslušných státních orgánů Ukrajiny o odebrání žalobkyni předloženého diplomu, o prohlášení za neplatnou státní závěrečné zkoušky či prohlášení Ministerstva školství a vědy Ukrajiny o nepravdivosti skutečností jím uváděných ve vyjádření ze dne 14. 8. 2007, nelze dospět k jinému závěru, než že žalobkyně těmito listinami prokázala naplnění podmínky první, tedy že žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace byla podána „absolventkou zahraniční vysoké školy“.

66. Nad rámec tohoto závěru je nezbytné upozornit na závěr, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku a jímž byl žalovaný v dalším řízení vázán. Totiž, že „měl-li žalovaný za to, že studijní program neuskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách (viz. § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách), resp. jsou důvodné jeho domněnky dokonce až o „podvodném jednání“, byl povinen tyto skutečnosti jednoznačně prokázat, resp. obstarat dostatek podkladů tyto závěry odůvodňující.“
67. Nic takového se žalovanému nepodařilo prokázat ani v doplněném řízení.
68. V emailech ze dne 26. 1. 2017, resp. 29. 3. 2017, bylo k dotazům žalovaného pouze uvedeno: „Pro jaké období přesně byl tento zákon závazný pro ukrajinské vysoké školy?“ Odpověď: „Od vyhlášení nezávislosti státu Ukrajina (24. 8. 1991) byly implementovány vzdělávací reformy, dle kterých ukrajinské vysoké školy jsou právně vázány legislativou Ukrajiny; zákony o vysokoškolském vzdělání v různých časových obdobích“. Dále následovaly tři hypertextové odkazy na znění zákona. Dotaz: „Které jeho články definovaly vysokoškolské kvalifikace, formu a obsah dokladů o vysokoškolském vzdělání?“. Odpověď: „Článek 8 stanoví stupně vysokoškolského vzdělávání (následoval hypertextový odkaz) Článek 9 zákona stanoví formát a obsah vysokoškolských dokumentů (následovaly dva hypertextové odkazy)“. Dotaz: „V jakém jazyce (jazycích) byly vysokoškolské kvalifikace vydávány?“. Odpověď: „Článek 5 – jazyk výuky ve vysokoškolském vzdělávání stanoví: „Jazyk výuky ve vysokoškolském vzdělávání se stanoví na základě článku 20 zákona Ukrajiny „Principy státní jazykové politiky“ (následoval hypertextový odkaz). Státní vysokoškolské vzdělávací instituce musí užívat státní jazyk (tj. ukrajinský jazyk) při výuce studentů a při vydávání dokladů o vzdělání.“ Dotaz: „Byly podle této legislativy absolventům studijního programu „Právo“ přiznávány akademické tituly; jmenovitě byl podle zákona udílen akademický titul „bakalář práva se zkratkou Bc.“ a „magistr těmto absolventům?“. Odpověď: „Dle práva Ukrajiny diplomy musí být v ukrajinském jazyce, nikoliv v českém jazyce; proto absolventi studijního programu „Právo“ nemohou legálně obdržet akademický titul „bakalář práva“ ve zkratce „Bc.“ a „magistr práva“ ve zkratce „Mgr.““. Dotaz: „Dopis Ministerstva školství a vědy Ukrajiny č. 1/12-3226 ze dne 14. 8. 2007 Dopis cituje akreditaci ZSU ND-IV č. 074607 a Licenci AV č. x (dále Licence) pro přípravu magistrů podle studijního plánu magisterského studijního programu 0601 „Právo“, obor 8.060101 „Právní věda.““. Odpověď: „Ano je to pravda pro vzdělávací aktivity na území Ukrajiny! NE pro Českou republiku.“ Dotaz: „Opravňuje Licence ZSU vyučovat české státní příslušníky na území České republiky?“. Odpověď: „NE“. Dotaz: „Může dle ukrajinské legislativy vědecká rada ZSU provádět změny ve studijních plánech specifikovaného programu a oboru pro výuku českých státních příslušníků na území České republiky (úprava studijního plánu se zaměřením na právní systém České republiky, evropské právo, mezinárodní právo v rozsahu magisterského studijního programu, jak je uskutečňují akreditované vysoké školy v České republice se studijním programem Právo a právní věda)?“. Odpověď: „NE“. Dotaz: „Licence AB č. x ze dne 10. 1. 2005 Pro jaké období přesně byla Licence platná pro ZSU?“. Odpověď: „Licence byla platná pro Zakarpatskou Státní Univerzitu od 24. 12. 2002 do 31. 12. 2007!“. Dotaz: „Pro upřesnění prosíme potvrdit, zda je dokument citovaný v Dopisu č. 1/12-3226 ze dne 14. 8. 2007 jako „Licence AV č. x“ shodný s dokumentem Licence AB č. x.““. Odpověď: „Ano jsou stejné“. Dotaz: „Kopie diplomu magistra DP č. x, M č. x ze dne 3. 5. 2008 vydaného Zakarpatskou státní univerzitou v českém jazyce na jméno L. M.: Je tento doklad platný, uznáván Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny jako vysokoškolská kvalifikace magistra umožňující přístup do vyššího stupně studia (doktorského) a má jeho držitel oprávnění užívat titul „Magistr práva ve zkratce Mgr.“ uvedený v diplomu?“. Odpověď: „Ne není platný“.

69. Z obsahu předmětných emailů, které obsahují pouze obecné otázky a strohé nijak blíže odůvodněné odpovědi, nelze dospět k závěru, že by zde existovaly jasné konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo nezbytné dopět k závěru o nepravdivosti či neplatnosti shora uvedených listin, resp. „že studijní program neuskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách (viz. § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách), resp. došlo z Ukrajinské strany k blíže neurčenému „podvodnému jednání“.“ Ač jsou v odpovědích uváděny skutečnosti, které jsou v rozporu se skutečnostmi vyplývajícími z předmětných listin, nelze na jejich základě dospět k závěru, že by existovalo rozhodnutí příslušných státních orgánů Ukrajiny o odebrání žalobkyni předloženého diplomu, o prohlášení za neplatnou státní závěrečné zkoušky či prohlášení Ministerstva školství a vědy Ukrajiny o nepravdivosti skutečností jím uváděných ve vyjádření ze dne 14. 8. 2007. Za této situace nelze považovat tyto listiny za neplatné či neúčinné.
70. Pokud jde o žalovaným uváděné znění ukrajinského vysokoškolského zákona, vyplývá z něho oprávnění udělovat titul „Мііір“ (*magistr*). Je-li na jedné straně diplomu uvedeno „DIPLOM MAGISTRA“ a na druhé straně, že žalobkyni byl udělen titul „MAGISTR PRÁVA“, nevyplývá z této listiny nic jiného, než že žalobkyni byl udělen titul „Magistr“. V překladu „Мііір“. Tedy, že jí byl udělen titul, který ukrajinský vysokoškolský zákon připouští udělit.

E.

71. Vzhledem k tomu, že se žalobkyni podařilo prokázat naplnění podmínky první, resp. neprokázaly, „že studijní program neuskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách (viz. § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách), resp. došlo z Ukrajinské strany k blíže neurčenému „podvodnému jednání“, je nezbytné, aby se správní orgány zabývaly naplněním či nenaplněním podmínky druhé, tj. zda, „studijní programy po jejich srovnání“ jsou nebo nejsou „v podstatných rysech odlišné“. Posouzení této skutečnosti pak v souladu se zákonem o vysokých školách nalezne svůj odraz v kladném nebo negativním správním rozhodnutí.

VI.

Rozhodnutí soudu

72. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že obdobnými vadami trpělo již prvoinstanční rozhodnutí, rozhodl soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

73. Soud neprovedl žádný další z účastníky navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

74. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku

za žalobu ve výši 3 000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát převzal a připravil zastoupení žalobkyně, jménem žalobkyně podal žalobu a účastnil se jednání před soudem. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobkyni náleží částka ve výši 9 300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za tři úkony na částku ve výši 900 Kč. Podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu advokátu náleží náhrada cestovních výdajů na cestu na jednání soudu z Prahy do Plzně a zpět při použití osobního automobilu tov. zn. Volvo S60, SPZ: x, s pohonnou směsí automobilový benzin při její spotřebě pro kombinovaný provoz 9,2 l/100 km. Náhrada výdajů za cestu osobním automobilem je složena ze základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 4,10 Kč [§ 1 písm. b) vyhlášky č. 333/2018 Sb.]. Délka trasy Praha-Plzeň a zpět je 190 km, a proto základní náhrada za takovou cestu činí 779 Kč. Do cestovních náhrad také patří náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu. Pro rok 2019 byla pro výpočet výše uvedené náhrady stanovena průměrná cena za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů ve výši 33,10 Kč [§ 4 písm. a) citované vyhlášky]. Náhrada za spotřebovaný benzin proto činí částku 578,588 Kč, zaokrouhleně 579 Kč ($1,9 \times 9,2 \times 33,10$ Kč). Podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Za 6 započatých půlhodin promeškaného času cestou osobním automobilem na jednání soudu z Prahy do Plzně a zpět je tak náhrada za promeškaný čas dána částkou 600 Kč (100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu). Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobkyně je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad za poskytnutí právních služeb odvést podle zvláštního právního předpisu. Částka daně z přidané hodnoty činí 2 553,18 Kč, zaokrouhleně 2 553 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 17 711 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 5. března 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

